

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Weekblad. Jaargang 9, '82-'83.
Nr. 18, dd. 11 februari 1983

V.u. Marcel Meeus. Van Even-
straat 2D, 3000 Leuven.
Tel.: 016/22 44 38.

Redakties steeds op vrijdag
tussen 16.00 en 19.00 uur (open
voor ieder) op 't Stuc, Van
Evenstraat 2D, 1ste verd. Art.
binnen 1 week vóór verschijnen.

Abonnementsprijs per jaarg.:
150 fr. (gewoon), 350 fr. (steun)
Te starten op rekening nr. KB
431-0079541-68 t.n.v. ASR-Veto,
Van Evenstr. 2D, Leuven, met
vermelding 'Veto-abonnement'.

En verder...

- Sora-vakature: werk, juicht! ... p. 2
- Kartoons tegen studiedruk ... p. 2
- Un ouf ... p. 2
- Veto bij andere uniefs ... p. 3
- NSV eruit, Protea erin ... p. 4
- Partiels en RVS ook ... p. 5
- nog meer bommenwerpers ... p. 6/7
- Koerden in distress ... p. 6/7
- Yol, een film ... p. 6/7
- VTR-bezetting ... p. 8
- 50 dijlepaarden ... p. 9
- Latijns-Amerikaanse verhalen ... p. 10
- scheten en gesnuister ... p. 11
- Column 7 ... p. 12

Tijdens zijn bondskanselier-
schap heeft Helmut
Schmidt ongetwijfeld be-
langrijk werk geleverd in de
Europese en internationale eko-
nomische samenwerking.
Schmidt streefde ernaar de we-
reldeconomie zoveel mogelijk
van protektionistische tenden-
zen vrij te houden. De oprichting
van het Europese muntsysteem
in de jaren '78 en '79 was een stap
naar vaste wisselkoersen. De
buitenlandse handel van Europa
heeft een grote vooruitgang ge-
kend. "Zonder deze maatregelen
waren de problemen van de we-
reldeconomie vandaag nog zwaar-
der dan ze nu al zijn," aldus Louis
Baek, professor in de ekono-
mie, die de *laudatio* voor de oud-
kanselier uitsprak.

Hoogtepunt van de academische
plechtigheid in de promotiezaal van de
universitaire hallen was Helmut
Schmidt's lezing over het thema "*Ver-
pflichtung und Verantwortung für den
Frieden*" (engagement en verantwoor-
delijkheid voor de vrede). Belangrijk
in deze lezing was het standpunt dat
Schmidt zou innemen t.a.v. het kern-
wapenvraagstuk en Europa's rol in de
Oost-West verhouding.

Helmut Schmidt : Vrede : evenwicht en machtsvergelijk

Schmidt ging ver terug in onze
geschiedenis tot de periode van de
stichting van de universiteit (1425).
Toen was er de Honderdjarige Oorlog
die Frankrijk en Engeland zelfstandige
naties maakte, en van waaruit zich
"een keten van Europese broeder-
en burgeroorlogen ontwikkelde", om ons
attent te maken op het feit dat Europa
nu al veertig jaar vrede kent: "Wat
Europa overwonnen heeft, is die bijna
ononderbroken keten Europese bur-
geroorlogen. Sinds de oprichting van
de Europese Gemeenschap heeft zich
een Westeuropa ontwikkeld waarin
het tussenstaats konflikt niet meer
denkbaar is," aldus Schmidt.

Dubbele crisis

Samen met het streven naar onderlinge
samenwerking, hebben de Europese
landen zich verwochten in de gehele
wereldpolitiek. Dit betekent een (eko-
nomische) afhankelijkheid. Storingen
in de samenhang op wereldvlak treffen
alle Europeanen. Hij vindt het juist de
huidige gevaarlijke ontwikkeling in de
wereldpolitiek als een "dubbele crisis"

te tekenen: enerzijds "de economische
stagnatie, ja, zelfs depressie op wereld-
vlak", en, anderzijds, een gevaarlijk
toespitste Oost-West verhouding.
De vrede komt in gevaar als het de
politieke leiders niet lukt de weg van de
toenemende konfrontatie weer te ver-
laten, aldus Schmidt.

Hoe moeten wij de verantwoor-
delijkheid voor de vrede in deze dubbele
crisis opnemen?

Geen overleg, geen vrede

Deze zomer heeft Schmidt in New
York gezegd dat mensen het niet
langer meer verdragen dat wapens
worden geproduceerd en in stelling
gebracht, ten koste van de strijd tegen
de honger en armoede. Duitsland
treedt daarom het verdrag van de niet-
verspreiding van atoomwapens bij, en
zo vindt Schmidt verder, daarom is het
gerechtvaardigd voor een Duitsste poli-
teker wanneer hij voor zijn land en
mensen verlangt dat die supermachten
ook hun deel van het verdrag invullen,
nl. dat deel dat hen tot "nukleaire
Abrüstung" (ont-wapening) verplicht.

Het moet echter niet alleen bij
overtuigingen blijven: de vrede mag
geen toestand van niet-oorlog zijn,
maar wel "inhaltliches Frieden" wor-
den. Met Kant, zo stelt Schmidt het,
moet de vrede steeds opnieuw gegrond
worden. Het voornaamste instrument
om een compromis en, hiermee, vrede
te bereiken, is het verdrag. Wie geen
kompromissen sluiten wil, wie kon-
flikten niet vreedzaam regelen kan,
die kan ook de vrede niet bewaren. In
christelijk perspectief wordt dit een
verdrag gebaseerd op wederzijds ver-
trouwen.

Verantwoordelijkheid

Verantwoordelijkheid voor de vrede
heeft vele vormen. Ten eerste is men
zelf verantwoordelijk: dit komt neer
op pacifist zijn. Ten tweede kan hierbij
de zedelijke verplichting komen: ik
ben niet enkel voor mezelf verantwoor-
delijk, maar ook voor anderen.
Een regering neemt, zo meent Schmidt,
haar verantwoordelijkheid niet op, als
zij zegt: ik verdedig mij niet. "Dat kan
men niet zeggen als het om levens van

zoveel anderen gaat. Dan gaat het om
meer dan individuele waarden."

Welke verdediging?

"Onze tegenwoordige toestand van
niet-oorlog berust op een wederzijdse
militaire machtsverdediging die alge-
meen als 'Abschreckung' bekend is".
Afschrikking is niet nieuw, maar wel
die ongekende verwoestingskracht die
toelaat de mensheid niet één keer,
maar meerdere keren te vernietigen,
aldus Schmidt.

Bewapeningswedloop is geen weg
naar de vrede, zo zegt ook het
Vaticaan. "Het dilemma van een
christen blijft," volgens Schmidt, "of
men de dreiging van atoomwapens
aanvaardt, wanneer het doel afschrik-
king is, en als men weet, of tenminste
niet vermoedt, dat het zedelijk niet te
verantwoorden is."

Beperking

"Vrede moet steeds opnieuw gegrond
worden." Het voornaamste middel
hertoe is volgens Schmidt het verdrag.
De wereld kan dan ook enkel voor een
verdere bewapeningswedloop bescher-
merd worden door een per verdrag
vastgelegd evenwicht van het militaire
potentieel. Wat men op het moment in
Genève bezig is, zo voegde hij eraan
toe, is maar een mekaar psychologisch
bekampen — dit heeft niet het karakter
van een werken naar een verdrag
toe".

vervolg op p. 11

Vanaf deze week te kijk en te luister in Veto: de Vlaamse uniefs. Het dossier start op p. 3.

Het ontploffingsproces
van een kernbom loont
ongetwijfeld de moeite.
Voor een stad als Leuven zou één
megaton ruimschoots volstaan.
Volgend scenario is dan voor-
spelbaar! Een sferische vuurbol
met een kilometer straal wordt er
de eerste gedaante van. Een
drukgolf (50 procent E), een
hitte en lichtgolf (30 proc. E) en
de radioactiviteit worden haar
eerste realisaties. Concreet zou
de druggolf bij een luchtexplosie
alle gebouwen totaal vernietigen
over een oppervlakte van 63
km². Een grondexplosie zou een
krater betekenen van 300 m
diameter en 60 m diepte. De
hiermee gepaard gaande hitte en
lichtgolf zou in vele gevallen
aanleiding geven tot een alles
verwoestende vuurstorm over
een oppervlakte van 250 km². In
Hiroshima duurde de vuurstorm
zes uur en verwoestte daarbij
ongeveer twaalf vierkante km.
Binnen deze zone is het vuur
zelfonderhoudend en dit zolang
tot alles wat brandbaar is ver-
nietigd is. De temperatuur kan
oplopen tot 1000 graden. (Dit
met een bom van 10 kiloton.)

Het meest verraderlijk effect van een
dergelijke ontploffing is ongetwijfeld
de radioactieve straling en neerslag
van de negen km diameter tellende
paddestoelwolk. Bij een bom van één

Oorlog en Vrede anno 1983

megaton bedraagt de initiële straling
10.000 rem/uur en pas na twee
maanden is er geen dodelijk gevaar
meer. (Een straling van 600 rem/
maand is in 50 proc. van de gevallen
dodelijk.) In ieder geval zal de dood
veroorzaakt door radioactieve straling
alles behalve pijnloos zijn. De initiële
symptomen zijn misselijkheid, over-
geven, diarree, gebrek aan eetlust, en na
48 uur tot drie weken het ontstaan van
bloedingen in verschillende organen
alsmede spontane bloedingen uit de
mond. Vermindering van witte bloed-
cellen en schade aan immunitets-
mechanismen kan mogelijk mede aan

de oorzaak liggen van verschillende
infecties. De overlevenden krijgen in
de loop van de jaren te maken met
verschillende soorten kankers. Nog
jaren later zouden misvormde kinde-
ren geboren worden omdat de straling
de chromosomen aantastte.

Escalatie

Tussen 1945 en nu werd de geo-
strategische balans grondig gewijzigd.
Het is derhalve noodzakelijk een
overzicht te geven van deze evolutie.
Een eerste fase kan men betitelen als
de periode van het Amerikaanse
Nucleaire Monopolie. Deze fase duur-

de ongeveer tot 1955. In deze periode
steunde de defensiepolitiek op twee
pijlers. Enerzijds waren er de con-
ventionele strijdkrachten, en aan de
andere kant het Amerikaanse arsenaal
aan kernwapens. In vergelijking met
de conventionele strijdkrachten van de
Oostbloklanden waren de troepen van
het Westen relatief zwak. Hun voor-
naamste rol was de alarmklok te
luiden. Het was de strategie van de
'Trip-wire'. De klassieke strijdkrachten
moesten verhinderen dat men voor
een voldongen feit geplaatst werd. Zij
dienden de aanvallende zolang op te
houden totdat de Amerikaanse a-

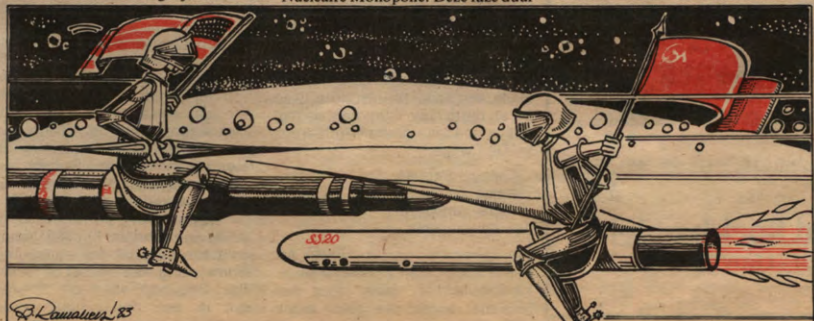
toomparapl in werking kon treden.
Weldra bleek echter dat de Soviet-
Unie de achterstand kon inhalen. In
1953 ontplofte de eerste Russische
waterstofbom. Het Amerikaanse mo-
nopolie was voorbij.

De tweede fase kan men het Ameri-
kaanse overwicht noemen. Zij situeert
zich ongeveer vanaf 1955 tot aan de
Cuba-crisis in 1962. Tijdens deze fase
worden steeds meer tactische kern-
wapens in Europa geplaatst. Mis-
schien denkt u nu wel dat een tactisch
kernwapen een soort kleine atoom-
bom is, geschikt voor gebruik op het
slagveld. Dan denkt u wel even fout.
Tactische kernwapens zijn wapens die
ofwel in Europa gestationeerd zijn
ofwel in Europa zouden ontploffen
indien zij gebruikt werden en dit
ongeacht hun sterkte. Een andere
relevante gebeurtenis was de lancering
van de eerste Spojnik op 4 oktober
1957. De Amerikaanse atoomparapl
verloor meteen veel aan geloofwaar-
digheid.

Waarom?

Het antwoord ligt voor de hand. Voor
de eerste maal immers ligt het US-
grondgebied binnen het bereik van de
intercontinentale Sovjetraketten. Men
heeft dan een minder strakke strategie
uitgedacht die het antwoord afhanke-
lijk zou stellen van de bedreiging. Er
werden een gamma van mogelijkheden
voorzien variërende van het zuivere
conventionele gevecht tot de strate-
gische bombardementen. De con-
ventionele troepen dienen nu om over de
omvang van de aanval te oordelen en
die zo mogelijk onder controle te

vervolg op p. 6

Kartoonwedstrijd ingericht door de Werkgroep Exkens Reglement

art. 1 — De Werkgroep Exkens van de K.U.Leuven organiseert een Kartoonwedstrijd. Kartoons over het onderwerp 'Exkens' worden ingewacht tot uiterlijk 15 april 1983 op het contactadres: Werkgroep Exkens, Atrachkollege, Naamsstraat 63, 3000 Leuven. Elke deelnemer mag een ongelimiteerd aantal ontwerpen inzenden.

art. 2 — Deelname aan deze wedstrijd staat open voor alle personeelsleden en studenten van het Hoger Onderwijs. Professionele cartoonisten mogen evenwel niet deelnemen aan de wedstrijd.

art. 3 — Kartoons moeten in zwart-wit uitvoering aangeboden worden en een maximale afmeting hebben van 30 cm op 21 cm (Din-A4). Ze mogen niet eerder gepubliceerd zijn.

art. 4 — Elke cartoon wordt onder gesloten bruine omslag gestuurd naar het contactadres vermeld onder art. 1. In dezelfde bruine omslag wordt een gesloten witte omslag ingesloten die de identificatiegegevens van de deelnemer bevat: naam, voornaam, adres, functie en/of studierichting en naam instelling voor hoger onderwijs.

art. 5 — Elke inzending zal door een deskundige jury beoordeeld worden op haar artistieke, creatieve en humoristische kwaliteiten, uiteraard met betrekking tot het onderwerp vermeld onder artikel 2.

art. 6 — De jury werd als volgt samengesteld:

Voorzitter: Prof. dr. P. De Somer, Rector van de K.U.Leuven.

Leden:

- Prof. dr. M. Sabbe, Voorzitter Studentenaangelegenheden
- Dr. J. Van Bergen, Docent Letteren & Wijsbegeerte
- Dhr. F. Bellefroid, Kunstpatrimonium
- Dhr. G. Verbinen, Pers & Voorlichting

— Mevr. L. Buyck, Sociale Dienst

— Mevr. A. Siereus, Studente aan de K.U.Leuven

— Dhr. G. Alsteens, Kartoonist GAL

art. 7 — De uitspraak van de jury is onbetwisbaar en een beroep tegen haar beslissing is niet mogelijk.

art. 8 — Deelnemers aan de wedstrijd verlenen aan de Werkgroep het onbeperkt reproductierecht van de ingezonden kartoons. De eerste vier bekroonde werken worden eigendom van de Werkgroep Exkens. Eén van de bekroonde onderwerpen zal een affiche illustreren van de Werkgroep.

art. 9 — Kopies van de geselecteerde werken zullen in de loop van de maand mei op nader te specificeren plaatsen tentoongesteld worden.

art. 10 — Als prijzen zijn voorzien:

1e prijs: 5000 F geschonken door de A.S.L.K.

2e prijs: 3000 F geschonken door de Kredietbank.

3e prijs: 2000 F geschonken door de Kredietbank.

4e prijs: één aankoopbon ter waarde van 1000 F geschonken door ACCO-boekhandel.

Verder zijn er nog diverse prijzen ter beschikking, geschonken door het dagblad De Standaard / Het Nieuwsblad en door het weekblad Knack.

art. 11 — De proklamatie van de winnaars en uitreiking van de prijzen gebeurt in aanwezigheid van de inzenders van de bekroonde werken op dinsdag 26 april 1983 op een later te bepalen plaats.

art. 12 — Deelname aan de wedstrijd impliceert automatisch dat de deelnemer dit reglement ken en het aanvaardt.

Voor nadere inlichtingen:

Erik Depreuw
Dienst voor Studie-advies
Naamsstraat 63
3000 Leuven
tel. 016/2256 84 en 2290 54.

Vakature bij Sociale Raad

1 halfzijdse vrijgestelde (m/v)
Wegens onverwacht ontslag van Siska Vansevenant om persoonlijke redenen, schrijft Sora een vakature uit voor een halfzijdse vrijgestelde.

Voor de vakature wordt uitgekeken naar een zeer dynamische persoon met administratieve en organisatorische capaciteiten.

De kandidaat moet verder kennis hebben van de werking van sociale raad (werking van sociaal afgevaardigde, van de algemene vergadering, van het

medebeheer in de sociale sektor).

De kandidaat moet geïnteresseerd zijn in de problematiek rond studiefinanciering, studentenhuisvesting, gezondheidszorg, studentenrestaurants; tevens bereid zijn altijd de belangen van de student hierin te verdedigen.

Sollicitaties tot vrijdag 18 februari, 18.00 u. aan:

Sociale Raad
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Inlichtingen: zelfde adres.
tel.: 23 85 75 of 22 95 41.

ADVERTENTIE

VERGEET VALENTYN NIET!

Bronnenboekjes

krachtige boekjes die gedachten bevatten van dichters en denkers, van wijzen en kunstenaars van bij ons en uit heel de wereld.

Diverse onderwerpen: geborgenheid, geluk, liefde, muziekvreugde, vertrouwen, vriendschap.
Per stuk 170 F.

Bronnen van de dierenriem

Een speciaal boekje voor elk teken van de dierenriem.

Fijn geïllustreerd. Per stuk 170 F.

E. Van Altena: Van Apollinaire tot Wedekind 930 F.

A. Roland Holst: De belijdenis van de stille 150 F.

Standaard Boekhandel

Naamsstraat 57 - LEUVEN
016/23.98.21

LEZERSBRIEVEN

Blokken tot wij iets uitbouwen

In Veto nr. 17 stond er een interessante lezersbrief van Alain de Crombrughe. Ik ben zo vrij geweest dezelfde titel van hem te gebruiken om mijn genoegen over zijn oproep uit te drukken. Waar Veto momenteel door de meerderheid der studenten gelezen wordt als een satirisch weekblad (dat niet zijgt), zou het een heel andere weg kunnen inslaan.

We moeten immers niet wekelijks berichten lezen over totaalweigerars. Die oproepen tot totaalweigeren kunnen we tegenwoordig op elke muur in Leuven lezen, en dergelijke methodes wekken genoeg anti-pathie op bij de meerderheid van de lezers. Uw artikels worden dan ook door heel wat studenten in verband gebracht met die muurbekladdingen. U doet Uw naam daar niets goed mee, Veto! Trouwens, hoeveel mensen gaat die totaalweigeren aan? De studentin leest het alvast niet...

Veto, Alain heeft in zijn lezersbrief zoveel positieve tips gegeven: interviews met ambassadeurs, profs, met jonge afgestudeerden van de K.U.L., werkzaam in diverse beroepen. Dat

zou U geloofwaardiger maken, en nooit zou de Universiteit zijn subsidies aan Uw tijdschrift in twijfel gaan stellen, zelfs niet in tijden van crisis.

Waarom niet ander opbouwende initiatieven nemen, zoals een publicatie van gedichten die door universitaire geschreven worden, met op het einde van het academiejaar een prijs die door de lezers aan de beste inschrijving toegekend worden.

Met een overzicht van de thesen die aan de K.U.L. geredigeerd worden zou U Uw lezerspubliek enorm verruimen, waardoor Uw reclameteksten zouden vergeten.

Veto, doe iets positiefs, want Uw acties lokken reacties uit die subsidiëring van Uw tijdschrift in vraag doen stellen. U dient niet de meerderheid van de studentenvolking. Zonder het te weten bevoordelt U degene die het thuis goed hebben, en neemt U de kans van de kansarmen af. Zij immers weten niet van thuisuit dat een diploma een grote kans op een job geeft. Zij zijn het ook juist die Uw pessimistische artikels lezen. Degene die daarentegen dagelijks in het universitair milieu leven weten dat die mogelijkheden in het beroepsleven wel degelijk bestaan. Doet U niet aan ontmoediging van Uw huidige lezers die Uw meningen delen? Dan bent U het die klasse-onderwijs de facto in het leven houdt.

Tot slot, progressieve spelling in een bepaalde mate stoort me niet. Hoe het

in Uw tijdschrift echter te toon gesteld wordt stoot de lezer dikwijls tegen het hoofd.

Ik hoop op een positieve verandering, zoals die door Alain de Crombrughe voorgedruurd werd. In dat geval, veel succes!!!

Ruiters Hendrik
3de Lic. Rechten

Alle lezersreacties kunnen gereserveerd worden op het Veto-sekretariaat, 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbannen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redactie bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is een soms te zoeken inleverpoortje.
Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

Medewerkers aan Veto 18: Wilfried Allaerts, Filip Canijn, Mieke Cantinaux, Toon Clarysse, Wouter Colson, Kris Cosart, Jean De Béthune, Peter de Jonge, Louis De Meuter, Dirk De Naegel, Erik Depreuw, Bernard Dumoulin, Rolke Klottzet, Gulf Oil, Peter Hanssens, Noël Herteleer, Caroline Hostens, Guido Janssens, KVHV, de Koerdische studenten in Leuven, Ineke Leemans, Marcel Meus, Chris Meulijzer, Bart Ramakers, Hendrik Ruiters, Pieter Tjonck, Guy Vandembroucke, Leo Vander Aa, Jos Vandikelen, Luc Vanheerentals, Alfred Vansina, J.H. Verbanck, Wim Verhelst, Ingeborg Verplanck, werkgroep vierde wereld.

Voor het afwerken van je thesis, geen problemen met de

acco-diensten.

Machinepapier - 65, 70 of 80 gr/m2 din A4 en quarto.
- speciaal papier om te copieren.

Machinetylinten - uitzonderlijke kwaliteit met carbonlint voor éénmalig gebruik.

Korrektiemiddelen - Tippex-blaadjes.
- Tippex vloeibaar + verdunner.
- Opklevende korrektiestrips in verschillende breedten.

Inbindsystemen - Acco-grip systeem - voor niet te perforeren werken tot 200 vel.
- Color-clip - met transparante omslag tot 50 vel.

ACCO PAPIERHANDEL
Tiensestraat 134-136
B 3000 LEUVEN BELGIE

* Je thesis kopiëren gebeurt natuurlijk in de ACCO-COPIE SERVICE.

ADVERTENTIE

Het ei van Newton

Citaat van de week: «Toen men de zes dorpen zonder verdoving en zonder om instemming te vragen uit Luik opereerde, ontstond de beweging Retour à Liège, die al generaties regeringen uit balans bracht. Nu is het risico groot dat er een harde kern wordt gevormd die eerst terug naar Limburg wil en vervolgens naar Luik. Dat wordt pas omslachtig! Stel dat er zo'n gemaskerde groep ontstaat dan zal men op gouvernementeel vlak weer een compromis uitzoeken in de zin van: één Voordorp blijft bij Halle, een ander bij Vilvoorde, twee kerens terug naar Tongeren, de rest gaat naar Luik.» (Johan Anthierens in 'De Zjerner')

Lapsus linguae van de week: «Donna Summer zingt 'State of Independence', een nummer van Jon en Vangrelis.»

Sportprestaties van de week: Albert Van Swaelen won het wereldkampioenschap roken door een pijp met anderhalve gram tabak

twalf uur brandende te houden onder zijn oksel. Miki, eentwee jaar oude fox terrier, won de prijs van de burgemeester in het onderdeel 'dennrijden', door in 24 uur 121 kilometer af te lopen achter de fiets van zijn baasje, de lokale pastoor. Jules De Wilde won de eerste prijs in 'Le championnat de la patience' door in één weekend alle boeken, verschenen naar aanleiding van 50 jaar Hitlermacht, uit te lezen.

Westvlaamse plattude van de week: «Hij hing, dus het ging niet.»

Slechtste stuk Veto van de week (op het Ei na): 'Kreten en Geuluster' was zwak, ronduit zwak. De meesterhand had het vitrioolpensel niet vastgehouden. Natuurlijk, een bewonderaar van Rubens kon ook geen borst of bil schilderen. En hoe onbeduidend was de inhoud, de zwartmakerij rond de enige echte roolschrijver himself! Nochtans zijn de principes eenvoudig. Primo, vang elke scheet op in een fles. Secundo, vorm die scheten om in een donderslag. Tertio,

publiceer het dondergeroffel en kleed je in een mantel van onverschilligheid en plechtige-kommunie-weemoed. Zeg nooit zomaar 'Kreten en Geuluster' tegen een roddelrubriek.

Beste omschrijving van de week: Vertikaal, 132, grievende belediging.

Mislukte kans van de week: Zaterdagavondnieuws op de Nederlandse televisie. Reportage over protestbetoging in Hasselt, tegen de eenzijdige burgemeester in Voeren en tegen «de Waalse hoer Wilfried» (sic) in de regering. José Happart, een fruitboer, die omhoog valt de laatste dagen, wordt geïnterviewd. NOS-journalist: «Verwacht U weer geld in Voeren?» José Happart: «Geweld, qu'est-ce que ça veut dire?» NOS-journalist: «Violence.» Owee, owee, owee, dit had de NOS-ser moeten antwoorden: «Qu'est-ce que ça veut dire, wat wil dat zeggen?» □

Bestaan er studentenrestaurants in andere universiteitssteden? Is het eten er 'te doen'? Kennen ze daar een studentenparlement, en moeten ze er ook zo hard blokken, of is het waar dat in Brussel de diploma's je als gebraden kippen in de mond vliegen? Zit je daar ook met 400 man in een auditorium? Hebben ze daar ooit gehoord van monitoraten en staan de profen er op een voetstukje, of stappen ze er gemakkelijk af? Hoe wordt het medebeheer (*tiens*?) daar georganiseerd? Wordt in Gent, Brussel of Antwerpen überhaupt wel iets georganiseerd? Waarom smelt men al die Antwerpse uniefjes trouwens niet samen? En... waarom kennen we geen overkoepelende studentenvereniging meer sinds VVS (Vlaamse Vereniging Studenten) als dusdanig verdween? Slapen al die studenten daar, of slapen wij?

DE VLAAMSE UNIVERSITEITEN DEEL 1

De Vlaamse universiteiten in 1982. Of: de laatste bolwerken van onafhankelijke studie en onderzoek blijken niet zo onafhankelijk en trots als men dacht in de jaren '60. De crisis krijgt haar greep op deze ivoren torens.

De universiteit is de mikroskosmos waar alle maatschappelijke bewegingen in een beperkt kader proberen een greep te krijgen op het beleid, omdat er — wegens gebrek aan geld en een duidelijk perspectief — geen plaats meer lijkt te zijn voor alle ideeën, voor alle onderzoek. Iedereen moet inbinden, maar wie het meest? En mutatis mutandis kan hetzelfde gezegd worden van de studentenbeweging. Dat levert een boeiend, zij het niet al te opwekkend panorama op. Wat niet betekent dat men altijd op de meest creatieve manier de problemen te lijf gaat.

De universiteit, een van de laatste heilige huisjes van deze maatschappij, in gevaar?

Als instelling heeft de universiteit heel wat aan aanzien ingeboet de laatste jaren. Ongelukkig genoeg kwam de kritiek van alle zijden tegelijk. Sinds het ontzag voor de academische titel aan het tanen ging, kwam uit steeds bredere lagen van de bevolking de kritiek dat de universiteit teveel kost in verhouding tot haar nut.

Onderwijs, onderzoek en democratisering...

Op onderwijsgebied heeft de universiteit het ondertussen steeds moeilijker gekregen om haar karakter van 'breedvormende instelling' (universitas!) waar te maken. Ook op ideologisch gebied wordt het steeds moeilijker veel onderscheid te maken tussen een 'liberale', een 'rijks-' en een 'katholieke' universiteit. De universiteit kon zich steeds verdedigen met het argument dat de koppeling onderwijs-onderzoek garant stond voor een opleiding die sterker was dan de niet-universitaire. Gezien de beperkte kansen om aan onderzoek te doen, en de groeiende moeilijkheden om het onderzoek op een behoorlijk peil te houden, boet echter ook dit argument aan geloofwaardigheid in.

Een van de venigste, want oneerlijke, kritieken is dat de democratisering van de universiteit, de massale toeloeven van studenten uit alle lagen van de bevolking, het peil van het onderwijs gekelderd zou hebben. Daarbij zwaait men dan — o een statistisch gezien hemeltergende manier — met statistieken van dalende slaagcijfers.

Maar ook voorstanders van bredere toegankelijkheid hebben hun kritieken, bondig samen te vatten onder 'de universiteit verkoopt appels voor citroenen'. Een werk als *In de buitenbaan* van Luc Huyse stelt dat wie uit een lagere sociale klasse komt zijn achterstand zelfs door universitaire studies niet zal inlopen.

In *De Nieuwe* van donderdag 7 oktober '82 drijft Paul Depondt de kritiek tot het ekstreme door. Volgens hem is de universitaire titel een garantie voor sociaal succes; op die manier wordt de samenleving gehierarchiseerd in *gewonen en getalenterden* (die universiteit lopen). De democratisering heeft dat getript denken over opleiding niet verholpen. Het gevolg is dat de universiteit een certificaat van *onderscheid*, niet van *bekwaamheid* verleent. En dat heeft zijn weerslag op het onderwijs. Als oplossing wordt gesuggereerd dat de

EEN SERIE OVER DE VLAAMSE UNIVERSITEITEN ?

Waarom zouden daaraan nu pagina's vuil gemaakt worden? Is iemand er iets mee gebaat om te weten wat er elders aan de hand is? Wij vonden van wel. Alles aan deze universiteit lijkt zo vanzelfsprekend, de Alma's, de onderwijsvormen, de studentenorganisaties en hun onderlinge twisten, het cultuurbeleid, de kringwerking: het zal er wel altijd geweest zijn, zeker?

Dat blijkt niet zo te zijn. De positie van de student, zijn mogelijkheden en ongemakken kennen evenveel en zelfs meer varianten als er universiteiten zijn. Ergo: toen we een bezoek brachten aan de grote Vlaamse universiteitssteden werd het ons duidelijk dat we ook over onze eigen (Leuvense) positie niet bijster veel wisten. Hoewel (of omdat) we er middenin zaten.

Eten in Leuven is veel goedkoper dan in Brussel, maar we hebben wel veel minder te vertellen in het medebeheer. Anderzijds zijn de

studentenorganisaties hier dan weer beter uitgebouwd. Het maakt een heel verschil als een unief geïsoleerd is van een stad, zoals in Brussel, er mee samenvalt, zoals in Leuven, of er maar een klein deeltje van uitmaakt, zoals in Gent en Antwerpen. Hierom: een serie over de Vlaamse universiteiten, waarvan dit artikel de inleiding is. Een subjectieve collage van objectieve feiten; gepaard met zoveel mogelijk verenigingen, personen en instanties.

Dit zal niet het definitieve oordeel zijn over het reilen en zeilen van het academische leven in Vlaanderen, daarvoor was ons verblijf van luttele weken te kort. Het zou wel tot denken kunnen aanzetten...

Om U (en onszelf) de schellen van de ogen te laten vallen hebben we mensen van studentenbladen uit andere steden uitgenodigd om voor Veto de KUL eens aan een soortgelijke dissectieopgave te onderwerpen. **PTJ & WIV**

unief tussen de andere onderwijsvormen gaat staan. Zodat men kan kiezen voor de vorm van het gegeven onderwijs, en niet voor de maatschappelijke status eraan verbonden. Hierbij wordt echter de onderzoeksfunctie van de instelling uit het oog verloren; nogal ongenueanceerd stelt de auteur dat de unief oerkoncessie niet ontvankelijk voor nieuwe ideeën zou zijn.

Het toegankelijk maken van het universitair onderwijs voor velen noemt men 'eksterne democratisering'. Tegelijk daarmee kwam de 'interne democratisering' — zij het traagjes — op gang; dit is de wil om aan zoveel mogelijk mensen de kans te geven mee te praten over onderwijsvormen, meegegeven waarden, 'waardevrijheid' van het onderzoek, maatschappelijke betrokkenheid van het gedoerde, enz. Daardoor vergrootte de waaiar aan meningen op de universiteit. De laatste jaren is deze evolutie lamgelegd, en zelfs teruggedrongen, mede door de strijd om het behoud van de eksterne democratisering.

...maar daarvoor zijn centen nodig

Met de economische 'boom' van de zestig jaren kwam er een grote nood aan hooggeschoolde arbeidskrachten voor de (nieuwe en) opbloeiende industrie. Deze ontwikkeling had ook zijn impact op het politieke beleid: de staat moest m.n. de mogelijkheden kreëren om de ontstane tekorten op de arbeidsmarkt in te vullen. Het is niet toevallig dat de eis tot democratisering van het onderwijs — vooral dan in termen van toegankelijkheid tot — in die periode voor het eerst werd omgezet in concrete wetgeving. Er kwam een veel soepeler beurzenstelsel tot stand. De financiële drempeel tot het hogere (universitaire)

onderwijs kwam een stuk lager te liggen. België mocht dan al stiefmoederlijk beedeeld zijn wat betreft grondstoffen, de aangroei van het *brain capital* (kapitaal van grijze cellen) zou het mogelijk maken dat dit kleine landje mee kon dingen naar een stuk van de wereldkoek.

Door de genomen wettelijke maatregelen kwam er plots een grote toeloeven van studenten naar de universiteiten, die de instellingen ertoe noopte sterk uit te breiden. En dit zowel in gebouwen, apparaten als personeel. Een toekomst in de academische sektor werd velen zomaar in de schoot geworpen. Die groei verliep, door het hoge ritme, wat in het wilde weg: grote investeringen, indrukwekkende uitbreidingsplannen gingen erin als zoete koek. Pas rond '75 trad er een nieuw (maar zeer wankel) evenwicht op. Gebouwenpark, uitrustingen, en personeelskader waren —relatief— aangepast aan de toegenomen studentenaantallen. Die, op hun beurt, begonnen zich te stabiliseren rond hun huidige aantal. Het in de wet van '71 voorziene kader voor ATP (Administratief en Technisch Personeel) bleek evenwel vaak te klein zijn. De subsidies per student, eveneens vastgelegd in die wet, begonnen rond deze periode trager te stijgen dan de inflatie, hoewel ze tussen '71 en '76 gemiddeld iets hoger lagen.

Ondertussen was de markt voor afgestudeerden langzamerhand verzadigd, wat — zeker voor de 'zachte sectoren' — een snelle ontwaarding van het diploma (en zijn aanzien) betekende. Het gevolg ligt voor de hand: men opteede voor de kortere en goedkopere studies in het NUHO (niet universitair hoger onderwijs). Binnenkort zal de universiteit ook gekonfronteerd worden met de dalende nataliteit van 15 à 20 jaar geleden.

Alleen al hierdoor zullen de subsidies sterk dalen — juist omdat ze gekoppeld zijn aan het aantal studenten. Komt daarbij nog een inkrimping van 2,5% door de recente volmactswetten. De uniefs zien zich nu gekonfronteerd met a) de gevolgen van een jarenlang te kwistig beleid, bij de ene unief meer dan bij de andere, b) gebouwen, uitrustingen en een personeelsstand die erg veel kosten, maar waarvoor er geen geld meer is, vermits er minder studenten zijn. Vooral de werking lijdt daaronder, voornamelijk het onderzoek, vermits je niet zo makkelijk gebouwen onverwarmd laat of personeel de laan uitstuurt. Het speciaal fonds voor wetenschappelijk onderzoek van de KUL bv. zag zijn middelen in 1 jaar slinken van 80 (tachtig) tot 40 (veertig!) miljoen.

En de studenten?

Zoals bij de democratisering van het onderwijs, moeten we voor de algemene houding van de studenten terug naar de *golden sixties*. We schrijven — kan het anders? — eind van de jaren '60, zeg maar mei '68. Parallel met de toenmalige maatschappelijke ontwikkelingen, was er bij de studenten een grote betrokkenheid op het wereldgebeuren. Meer bepaald bestond er voor de eigen belangen een grote consensus over de na te streven doeleinden. De tijdsgeest maakte het bovendien gemakkelijk om actie te voeren, wat echter als negatief effect had dat de contestatie zich versnipperd afspeelde. Van enige doordachte organisatie of structuur was weinig of geen sprake.

De doeleinden van de student lieten zich in die tijd globaal omschrijven als de vraag naar de *democratisering van het onderwijs en naar medebeheer*. Dat de gebeurtenissen in Leuven uiteindelijk hun zwaartepunt kregen in de roep 'Leuven Vlaams' lijkt ons eerder een bijkomstigheid. Het gebeurt immers wel meer dat bepaalde acties zich kristalliseren rond een topic die van minder belang blijkt te zijn. Denken we maar aan de onafhankelijkheidsstrijd van België in 1830, die oorspronkelijk even goed een semi-revolutionair kachet vanuit de arbeidersklasse had, maar uiteindelijk werd gerepueerd door de burgerij. Of het ongenoegen van de frontsoldaten in '14-'18, dat zich uitte in een strijd voor meer sociale rechten, maar achteraf sterk geënt werd op de Vlaamse zaak — hoewel beide zaken in die tijd natuurlijk samenvielen. Maar dit terloops.

Mislukking

Op beide, hoger omschreven, punten werd de 'studentenstrijd' een mislukking. Wat betreft de democratisering: de tendens keert nu terug om

De universiteit is een elitaire instelling gebleven, een 'ivoren toren'. Bovendien hebben de studenten zich, zoals gezegd, eigenlijk te weinig moeite genomen om goede structuren op te zetten.

Tussen '68 en '83 ligt (het begint vervelend te worden, maar...) '74: de crisis. De mentaliteit 'alles is mogelijk' bleek een kortstondige fictie geweest te zijn. Het besef dat men zich 'een weg moet trekken door maatschappij' had globaal twee gevolgen. Enerzijds een opkomst van de vrijbuitende (d.w.z. knokkende en blokkende) burger en student, en anderzijds een snelle desintegratie en verarring over middelen en doelstellingen binnen de zwak georganiseerde studentenbeweging.

De zwiende meerderheid, die in de jaren '60 echt zweeg, doet nu niet meer. We mogen dan nu ook de opkomst meemaken van allerhande groepen en individuen die pretenderen de 'massa' te vertegenwoordigen, en zich druk maken over de zgn. *representativiteit*, ten allen prijze, zelfs als de werking daaronder lijdt. Een democratie 'op maat van de domheid' als het ware, die niets anders is dan een manier om politiek te bedrijven door te bewerken géén politiek te bedrijven — omdat men natuurlijk nooit iedereen achter een doelstelling krijgt.

Dit uit zich zowel in een bijna lijfelijk aan te voelen 'apathic' als 'polarisatie', als keerzijden van een medaille. Beide fenomenen bemoeilijken een doeltreffende organisatie van het medebeheer.

Doekje voor bloeden

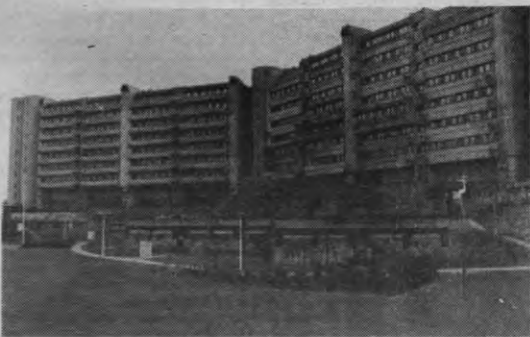
Dat medebeheer is overigens een doekje voor het bloeden gebleken: studenten dragen er wel de lasten, maar niet de lusten van. Het is een hele kluit om de dossiers grondig onder de knie te krijgen, je bent er een tijdje mee zoet, terwijl nochtans de werkelijke besluitvorming aan je neus voorbijgaat.

Met een goede dosis slechte wil zou je hier zelfs een strategie achter kunnen zien om de studenten kalm te houden door ze veel werk en weinig echte inspraak te geven. Aan de KUL hebben we nog het minst te vertellen, maar op zich is dat eigenlijk niet zo erg: het heeft de Leuvense studenten er in de loop van de jaren toe gedwongen hun overlegstructuur én hun dossiers zeer grondig uit te werken, zodat ze niet zelden *gelijk hebben* (wat niet hetzelfde is als *gelijk halen*). De studentenfractie heeft daarom een zekere *morele* macht, ze kunnen a.h.w. op sommige punten het 'geweten van de unief' spelen. Elders is dat misschien minder duidelijk of minder waar. Trouwens, als studenten de meerderheid zouden hebben in het medebeheer zouden waarschijnlijk al zeer snel dezelfde gebreken optreden als bij het professorenkorps: nl. gebrekkige dossierkennis, absenteïsme, belangenverdediging, enz. Studenten zijn ook niet heilig...

Pieter T'Jonck
Wim Verhelst

Vanaf volgende week: een verslag van onze speurtoer in de verschillende centra. In Veto 19 komt de Vrije Universiteit van Brussel (VUB) aan bod. Materiaal haalden we uit het besparingsdossier (dat nog niet afgesloten is, maar wegens tijdsgebrek wel wat in het slop raakt), concrete ervaringen zoals het contrast met de studentenwerking hier, contacten met studenten, profen, en beheerders. Dit alles via interviews, telefoonsprekken, en andere wegen die we niet aan uw neus hangen.

Het theoretisch kader dat hierboven geschetst is, is voor een groot stuk geroeid uit die ervaringen, en is derhalve relatief subjectief. Het is maar één manier om tegen de dingen aan te kijken. □

Volgende week in ons dossier over de Vlaamse uniefs het eerste deel over de Vrije Universiteit Brussel. Is de campus te Elsene (Etterbeek) een glazen huis? De VUB: minder ivoren toren dan die andere? Of, gewoon, een jonge universiteit (foto Wim Verhelst)

Protea wel, NSV en zes anderen niet

Vrijdag 4 februari. 20.00 u. 's avonds. De ASR-stuurgroep vergaderd over een niet onbelangrijk item: de erkenning van de vrije verenigingen voor de FKK, de Financiële Controle Kommissie, die de subsidiepot (380.000 fr.) moet verdelen tussen de Leuvense studentenorganisaties. Ruime belangstelling had deze stuurgroep in elk geval; het is niet gebruikelijk dat voor dergelijke technische vergaderingen een hoopje waarnemers komt opdagen. Resultaten had deze bijeenkomst van de afgevaardigden van de raden ook: Agalev en Protea mochten mee in de FKK-boot, NSV en zes anderen zullen wellicht volgend jaar nog eens hun aanvraag indienen. Deze keer werd het voor hen noppes.

Naar aloud recept en goede gewoonte werden op de ASR-stuurgroep van vrijdag 4 februari II, de verenigingen, die negatief geadviseerd waren door de FKK door de FKK, uitgenodigd om hun recht op beroep tegen de beslissing van deze instantie waar te maken. Dit jaar waren zomaar even drie verenigingen in dit geval: AGALEV-KUL, NSV en Protea zagen hun subsidies bedreigd. De FKK motiveerde haar weigering met puur formele argumenten: uit het dossier van AGALEV-KUL bleek dat deze vereniging nog géén jaar bestond, NSV en Protea kregen de bons omdat ze volgens de kommissie der vrije verenigingen niet voldeden aan art. 6: de maatschappelijke bewustmaking van de student.

Vooreerst werden de studentenvertegenwoordigers onthaald op de nieuwjaarsbrief van de AGALEV-studentenfractie: deze organisatie speelde het klaar (mét bewijzen op tafel!) toch reeds meer dan één jaar te bestaan. In feite, aldus Johan Malcorps en Francis De Blauw, is de Leuvense AGALEV-ploeg een uitvloei van een reeds veel oudere studentenkern, die o.a. in 1981 een Alma-actie voerde tegen het gebruik van plastic bekertjes. En waarom wisten ze dat niet op de FKK te zeggen? Omdat ze dachten dat deze vergadering niet zo'n *burokratische reflex* zou hebben. Unaniem aanvaard door de stuurgroep. De leuke fotootjes in het Nieuwsblad uit 1981 met lachende studentjes en plastic recipienten spraken voor zichzelf.

Erik Arckens (die, volgens de geruchten, onlangs nog de leden van zijn vereniging opriep om meer te blokken

en meer te lezen, zodat ze sterker zouden staan in debatten e.d.) en Jürgen Seder verdedigden de Nationalistische Studentenvereniging. Alhoewel: "Ik denk niet dat we veel nieuwe informatie kunnen brengen aan deze vergadering. Behalve, ja, dat we niet fascistisch of racistisch zijn", begon hun uitermate kort betoog. Veel merkwaardigs viel er niet op te merken behalve de herhaling van de uitspraak: "Nationalisme is voor de FKK géén maatschappelijke bewustwording, maar *kommunisme* wel". Exit NSV.

Racisme en fascisme

Het NSV-geval was tamelijk ongevoerd op de stuurgroep: verdere discussie was vrijwel overbodig omdat alle afgevaardigden duidelijke bindende instructies vanuit hun raad hadden meegekregen. (Voor de stemming binnen de raden, cfr. "Wie zijn hier de Heren?", Veto nr. 15 p. 6-7; de stemming binnen Kultuurraad (KURA) is hier echter wel niet correct weergegeven: deze moet zijn: 3 vóór, en 4 tégen erkenning nvd.r.) Kringraad en Sociale Raad stemden vrijdag voltallig tegen de erkenning. Hun motieven waren volledig inhoudelijk: het zou een misdaad zijn een fascistische en racistische organisatie als het NSV te ondersteunen. Bij KURA kwamen daar een aantal formele criteria bij: nl. het ingaan tegen art. 6 en art. 3; tevens ging volgens deze raad de besproken Leuvense nationalistische organisatie tegen de impliciete geest van de erkenningscriteria in. Ten slotte was voor de cultuurafgevaardigden de wettelijkheid van een organisatie een conditio sine qua non tot erkenning: er bestaat nog zoets als de wet op het racisme. Kultuurraad stemde, net als Sportraad, in een gewogen stemming (2 tegen, 1 voor) om zo best de feitelijke stemming in de raad te benaderen.

Als we de vertegenwoordiger van de Protea-studentenvereniging Chris Verliet geloven, moet Zuid-Afrika zowat het zwarte schaap van de UNO zijn. Hij ziet de resoluties van deze organisatie eerder politiek dan moreel: kijk maar hoe éénpartijstaten als Nigeria die zelf de mensenrechten met de voeten treden Zuid-Afrika verwijten zijn zwarten niet goed genoeg te behandelen. Chris is trouwens steeds bereid te praten, in een open dialoog: zo nodigde hij zelfs ISOL uit om in het Protea-studententijdschrift te publiceren. Een lange discussie volgde (die door de deelnemers zelf als *passend op een vormingsavond* werd omschreven) en de stemming viel voor Protea positief uit: Kringraad en KURA opperden dat er momenteel niet genoeg bezwarend materiaal is om deze organisatie af te wijzen, Sociale Raad (SORA) en ISOL (International Stu-

Wat zullen de gevolgen van de beslissingen van de ASR-stuurgroep van vrijdag 4 februari op het Leuvense verenigingsleven zijn? Een en ander is nog niet duidelijk. Werkgroep Derde Wereld is afgefallen, Anti-Imperialistische Bond is ook afgevoerd. Palestijnakomitee en El Salvadorakomitee zijn zowat de enige overblijvende ontwikkelingsorganisaties. Komen er dit jaar véél El-Salvador-hongerstakingen (zie foto, '81)? (foto Wim Verhelst)

dent Organisation of Louvain) konden hier niet tegen op.

Lelijk tegengevallen...

Reeds jarenlang loopt de hele timing van de erkenningsprocedure van de vrije verenigingen volledig in het honderd. Een en ander begint normaliter wanneer de meeste dossiers van de verenigingen te laat binnenlopen. FKK- en tevens ASR-voorzitter Marcel Meus wilde dit jaar dergelijke toestanden vermijden: in Veto nr. 11 dd. 9 december publiceerde hij als enige kennisgeving de ultieme datum voor het afleveren van de erkenningsdossiers door de verenigingen zelf: vrijdag 7 januari. Werkgroep Derde Wereld kwam aandragen op 8 januari. Socialistische Jonge Wacht en Anti-imperialistische Bond gaven het eerste teken van leven op maandag 10 januari. Volksuniejongeren overhandigden hun dossier tijdens de eerste erkenningsvergadering zelf op 13 januari. Europakring kwam opdagen op 19/1 en de Interfakultaire Kring maakte het helemaal bont: die leverden hun dossier in op de tweede erkenningsvergadering op 20/1. De Financiële Controle Kommissie oordeelde deze dossiers toch in overweging te moeten nemen; al deze verenigingen kregen trouwens positief advies naar de stuurgroep toe. Maar de studentenvertegenwoordigers namen een ander standpunt in: er werd geoordeeld dat iedere vereniging die zichzelf respecteert toch minstens in staat moet zijn op een termijn van één maand een dossier samen te stellen. Verder was de aankondiging van de ultieme datum volgens de stuurgroep meer dan duidelijk genoeg. Ondanks het tegenstribbelen van SORA werd het voor voornoemde organisaties een harde les in stiptheid...

Tot slot konden de afgevaardigden eventuele bezwaren kenbaar maken tegen andere verenigingen die door de FKK positief geadviseerd waren. Enkele groepen werden inderdaad in vraag gesteld, maar zij doorstonden allen deze vuurproef. Een en ander was wellicht te wijten aan het gebrek aan achtergrondkennis over sommige verenigingen. Er zal binnenkort waarschijnlijk werk gemaakt worden van enige dossiers naar het model van het NSV-dossier van dit jaar. Ondertussen wil de stuurgroep duidelijk géén overhaaste beslissingen nemen.

Het venijn...

Het venijn zit hem wel meer in de staart. Op het einde van de vergadering bracht KURA zijn wel meer bediscussieerde nota aan SORA voor. Hierin stelden de cultuurverantwoordelijken dat de beruchte *brasjura* van Karel Meganck, MLB-lid, samengesteld voor de Algemene Vergadering van hun *sosiale kollegas* niet door de beugel kon. Neen, aldus Kringraad, Kultuurraad heeft dat recht niet. KURA is over deze materie niet bevoegd: als de kringen dat schrijfsel willen weren, moet dat via hun sociaal afgevaardigden gebeuren. *Wij stemmen tégen deze motie*, aldus Rob Winters, *maar willen wel beklomten dat wij dat doen omwille van de gevonden procedure*. Sportraad was het daarmee wel ongeveers eens; ISOL was reeds langer van de tafel verdwenen. Waarmee eens te meer de stemming vastlag. Of hoe Sociale Raad met het warme gevoel naar huis mocht, vertrouwd te worden...

Guido Janssens
Danny Vandebroucke

ERKENDE VERENIGINGEN — 1983 —

1. Agalev-KUL
2. Christendemocratische Studenten (CDS)
3. Ichthus
4. Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV)
5. Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB)
6. Leuvense El Salvadorakomitee
7. Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU)
8. Marxistische Studentenbeweging (MLB)
9. Palestijnakomitee
10. Protea-studentenvereniging
11. Radikale Kriminologen
12. Roze Drempel
13. Universitaire Gele Kruis (UGK)
14. University Action
15. Vereniging voor Verenigde Naties (VVN)
16. Wetswinkel

NSV-brochures

Op één van de eerste algemene vergaderingen van Sociale Raad (SORA), in 1982 nog, werd beslist een discussietekst samen te stellen rond de Nationalistische Studentenvereniging (NSV). K. Meganck (Pol & Soc-afgevaardigde en MLB-lid) was de enige belangstellende voor deze taak. Daar het om een discussietekst ging, vonden de sociale afgevaardigden (sa's) hierin geen bezwaar.

Nog voor de resultaten van het opsporings- en schrijfwerk volledig ten einde waren, en naar aanleiding van de steeds duidelijker wordende contestatie van het NSV, werd een discussie gevoerd tussen de sociale afgevaardigden. De belangrijkste argumenten die tot voetstuk van dit debat dienden waren: teksten van de NSV zelf, achtergrondinformatie en discussiepunten van het nog niet gepubliceerde discussienota en andere wetenswaardigheden van andere sa's. Goed genoeg gestoeferd dus. Maar SORA vond dit nog niet voldoende.

Nota van al het gezegde werden door vrijgestelden omgetoverd tot een heus rapport: "Wat te doen met het NSV?" Op basis van al het voorgaande zou men dus naar de kringen trekken.

Samengevat komt het dus hier op

neer: te discussietekst gaf aanleiding tot "heftige" debatten op de SORA waaruit "Wat te doen met het NSV?" geboren werd.

Toch kwam er heel wat kritiek op de brochures. Op Kultuurraad (KURA) werd vastgesteld dat het onderscheid tussen de brochures helemaal niet duidelijk was: wat was nu het standpunt van SORA? Er werd ook gezegd dat die marxistische propaganda niet door de beugel kon; dat bepaalde passages op zijn minst erg bediscussieerbaar waren. Maar, was dat nu niet de bedoeling? Bovendien, kan een raad zeggen wat kan of mag geschreven worden in een discussietekst van een andere raad (in concreto SORA)?

Toch zijn er inderdaad een aantal fouten gebeurd. De discussietekst had vroeger moeten klaar zijn (zelfs nietgeenstaande het een moeilijke materie was — en is). De contacten tussen de verschillende raden hadden ook heel wat optimaler moeten verlopen. Slordigheid, vooral in zulke kwesties, van welke raad of vrijgestelde dan ook, kan gewoon niet. Maar uiteindelijk moeten deze fouten door de afgevaardigden uit de kringen zelf in de verschillende raden rechtgetrokken worden. G.J., D.V.

ACHTERGROND & ACHTERGRONDEN

De gevolgen voor de verenigingen die hun dossier te laat indienen zijn diepgaand. SJW valt van 21.358 fr. subsidie terug op niets. Europakring verliest 12.090 fr. Wij wachten af wat de gevolgen van dergelijke flaters zullen zijn op het Leuvense verenigingsleven. Want flaters zijn het. Deze verenigingen kregen één maand de tijd om hun dossier samen te stellen; als ze dat niet kunnen getuigen ze ofwel van een verregaande nonchalance, ofwel zijn ze te zwak gestructureerd. Om toestanden als in '82 te vermijden (toen pas in april de erkenningsprocedure doorging), en om willekeur te vermijden besliste de stuurgroep dat hiernaaf komaf moest gemaakt worden.

De Protea-zaak leverde een onevenwichtige stemming op. SORA, ISOL en één mandaat van Sportraad spraken zich tégen, Kultuurraad en Kringraad vóór erkenning. De tegenstemmers werden waarschijnlijk geleid door uitspraken als "De meeste van onze leden denken niet dat 'één stem' zomaar geldt", die de gedachte aan racisme wellicht lieten opkomen. De gelijkenis met de bekende organisatie Protea nationaal zal ook wel meegespeeld hebben. Volgens de vóórstemmers (KURA — Kringraad) kon enkel op basis van een degelijk dossier een organisatie als Protea, na een gefundeerd oordeel, afgewezen worden. Een instelling als de ASR, die verondersteld wordt de belangen van de student zo representatief mogelijk te verdedigen, moet inderdaad een degelijk *zekerheidskriterium* hanteren. Konkreet betekent dat bv. voor KURA dat goed-of-afkeuring afhangt van de formele criteria én een wettelijkheidskriterium.

Bij velen roept het stemgedrag dat zich vrijdag II. manifesteerde vragen op. Het is ogenschijnlijk immers onmogelijk dat de stemming van de raden onderling verschillend zou zijn. Toch was dat zo. Maar. Voor technische, dringende, of onverwachte aangelegenheden is het onmogelijk om de ganse weg van de Stuurgroep tot het kringpresidium en terug af te leggen. Een kwestie die trouwens minimum één maand zou duren. Dan moeten de kringafgevaardigden een instant besissing nemen en is onderlinge onenigheid niet onmogelijk, zoals nu met de Protea-zaak het geval was. Anderzijds, zelfs bij consultatie van de kringen is een dergelijke situatie niet uitgesloten. Dit valt door twee factoren te verklaren: sommige raden passen op de stuurgroep een gewogen stemming toe (Kringraad, Sportraad, Kultuurraad), anderen niet (Sociale Raad). Tevens zijn niet altijd alle kringen op alle vergaderingen aanwezig, wat ook tot dergelijke tegenstellingen kan leiden.

Opvallend is wel dat Kringraad, die tot voor korte tijd deze meningsverschillen tussen de raden, bij monde van Luc Baltussen, verdedigde als een positief iets, dat in staat was de hiaten in elke democratie op de valreep te corrigeren, nu plots tegen de *dossier-motie* van Kultuurraad stemde, omdat de ene raad zich niet rechtstreeks met de andere hoeft te moeien. Bespeuren wij hier geen inkonsekventie? G.J., D.V.

"Cafe Taverne Universum"

Herbert Hooverplein 26 (Hoek Tiensestraat)
3000 Leuven ☎ 016/20.07.50

Super-Snacks en Spaghetti

Terras

Flotte bediening

Alle dagen open vanaf 7.30 h

Ruime parking

Zaal ter beschikking

(ADVERTENTIE)

Partieels: een oefenpraktijk?

In vele richtingen hebben de eerste kanners kennis gemaakt met wat eksamen zijn aan de unief en in sommige daarvan zijn vrijstellingen toebedeeld, maar dan wel selectief; m.a.w. de proefsamen zijn achter de rug. Vorig jaar werd heel wat aandacht besteed aan de vragen welk nut deze eksamen hadden, en in welke vorm ze het efficiënts konden worden georganiseerd — een problematiek die dit jaar ietwat op het achterplan geraakt. Onterecht overigens, en we willen daarom van de gelegenheid gebruik maken om de discussie weer eens in een ruimere belangstelling te plaatsen. Zin en onzin van proefsamen zijn dus het onderwerp van dit artikel.

Wat beoogt men eigenlijk met het organiseren van proefsamen. Het examenreglement — of de gele bladzijden van uw kollegerooster — zegt: "Proefsamen zijn enkel bedoeld ter oriëntering van de student." Proefsamen zijn dus een soort van onderdeel van de studiebegeleiding: ze worden georganiseerd om de student te begeleiden bij zijn kennismaking met het universitaire onderwijs. Dit is het gegeven. De vraag luidt echter: welk soort van informatie wenst men de student te verstrekken, wat wilt men hem aan de hand van proefsamen duidelijk maken. Op deze vraag bestaat geen pasklaar antwoord, men kiest hier: men neemt opties en tracht deze te realiseren door de eksamen op een specifieke manier te organiseren. Rond deze vraag draait uiteindelijk ook de discussie.

Maksimale optie

Eén optie, die genomen wordt door het monitoraat van Letteren en Wijsbegeerte, en die we hier onder de loupe nemen omdat ze expliciet werd verwoord (zie bibl.) — is vrij maximaal te noemen. Men stelt als een eerste vereiste van proefsamen dat de student moet gekonfronteerd worden met het eksamenstelsel en de normen die aan de unief gehanteerd worden", m.a.w. de eerstejaarsstudent moet leren wat een eksamen aan de unief is en wat er op zo een eksamen van hem verwacht wordt — de proefsamen bieden hem enige oefenpraktijk. Daarnaast dient de student aan de hand van de proefsamen ook in staat te zijn zijn eigen studiemethode te evalueren en, indien nodig, te corrigeren. "Studiemethode" wil zeggen: de wijze waarop de student zijn stof eigen maakt. Dit is iets anders dan het resultaat van de kennisverwerving, hoewel methode en resultaat natuurlijk met elkaar verweven zijn. Tenslotte moet ook de studieplanning van de student beoordeeld kunnen worden: het monitoraat L & W zorgt ervoor dat een aantal proefsamen op een beperkte tijd moeten worden afgelegd, zodat de student verplicht is alle vakken op voorhand te studeren en dus leert hoe zijn tijd in te delen. Normen van het eksamen, studiemethode en studieplanning, dit zijn de punten waarover de student in staat moet gesteld worden konklusies te trekken aan de hand van de resultaten van zijn proefsamen, althans volgens het monitoraat L & W dat overigens een poging doet om de eerstejaars bij het juist interpreteren van de resultaten een handje te helpen.

Eksamen én monitoraten

Een veel minimalistischer visie stelt dat deze optie te ruim is. De doelstelling die moet primieren bij een proefsamen is dat de student iets leert uit het afleggen van het eksamen, m.a.w. iets over de aard van de normen die worden gehanteerd (bv. detailkennis vs. vlotte uitleg). De andere doelstellingen zijn mooi meegenomen, maar slechts sekundair en veel moeilijker te verwezenlijken. Dit standpunt werd verdedigd in een tweetal artikels — vorig jaar verschenen in dit tijdschrift — van de hand van een vrijgestelde van Kring-

raad. Zijn bezwaar goldt vooral het tweede van de daarnet opgesomde doelstellingen, nl. de evaluatie van de studiemethode. Hij stelde dat "de korte tijd die voor proefsamen beschikbaar is, en het steekproefkarakter dat ermee samenhangt het virtueel onmogelijk maken dat de student er inhoudelijk feedback zou meekrijgen". Het "steekproefkarakter" is na-

ken, dan moet men hem natuurlijk verplichten om een ernstige inspanning te leveren van het soort dat ook later op het jaar van hem zal verwacht worden. Indien men de student alleen wil vertrouwd maken met de objectieve feiten van een eksamen is een kleinere inspanning reeds voldoende — tenzij men het nuttig zou achten de student ook reeds bloot te stellen aan

een stress-situatie, maar daar zijn tal van bezwaren aan verbonden.

Naast de vraag of het wel echt noodzakelijk is om aan proefsamen een vrijstellingsysteem te koppelen — wat dus afhangt van het soort proefsamen men beoogt — zijn er ook de nadelen van een vrijstellingsysteem als dusdanig. Ten eerste bevoordeelt men de besten en benadeelt men de minder begenadigde: proefsamen vormen dus een scheiding van het kaf en het koren — dit halverwege het jaar. Ten tweede dreigen de resultaten van proefsamen meer emotioneel dan rationeel bekeken te worden als men de konsequenties ervan verhoogt, iets wat de korrigerende functie van proefsamen zwaar verhypotekeert. Vrijstellingen zullen dus een objectieve evaluatie van de eksamenresultaten vertroebelen en de studenten reeds in het midden van het jaar een gevoel van mislukken of slagen meegeven. Zelfs de beste monitor zal dit nooit helemaal kunnen verhelpen. Het spreekt vanzelf dat o.a. om dezelfde reden stress bij proefsamen dient te worden vermeden.

Een bijkomend argument, tenslotte, om de proefsamen redelijk zwaar te maken, en er bijgevoel eventueel ook vrijstellingen aan te verbinden, is dat de eerstejaars op die manier verplicht worden reeds in januari en vroeger een ernstige inspanning te leveren. Men dient zich dan wel af te vragen of eksamenpreiding — waar het hier dan feitelijk op neerkomt — wel de ideale methode is om een studiespreiding te

bekomen. Een eksentrieke motivatie zoals eksamen is hier bijvoorbeeld minder aanbevolen dan een intrinsieke. Motivering is trouwens niet alleen een individuele kwestie van de student, maar ook van de wijze waarop het onderwijs verstrekt wordt.

Subjektief

Als slot nu dient er ook nog iets gezegd te worden over de wijze waarop over proefsamen moet beslist worden. Deze tekst was slechts bedoeld om de discussie hieromtrent levend te houden. De beslissing en de verantwoordelijkheid ligt natuurlijk bij de mensen in de fakulteiten zelf. Wat ons echter niet de aangewezen methode toeschijnt, is vóór de proefsamen, liefst zonder voorafgaande uitgebreide informatieronde, waarin voor- en nadelen duidelijk worden naar voren gebracht, het aan het desbetreffende jaar zelf te gaan vragen. Dit heeft wel de schijn van democratie, aangezien de meerderheid beslist, maar dan wel een meerderheid die bij de zaak heel wat subjektief belang heeft. Iedereen hoopt immers bij de 'geprivilegerden' te horen.

Wouter Colson

Geraadpleegde literatuur:
Fakulteit van de Letteren en de Wijsbegeerte; mededelingen van het monitoraat, nr. 2 — 18 november 1982.

Proefsamen, voor de student, over de prof... en niet omgekeerd! — Luc Baltussen, Veto, Jg. 8 (1981-1982) nr. 17
Proefsamen (deel II), profiel van een ideaal — Luc Baltussen, Veto, Jg. 8 (1981-1982), nr. 18. □

tuurlijk inherent aan elk eksamen: men krijgt steeds maar vragen over stukken uit de cursus, nooit over de hele cursus. Bovendien zijn eksamen slechts een 'produktievaluatie' en geen 'procevaluatie' zodat de gegevens die de student meekrijgt van het eksamen omtrent zichzelf en zijn studiemethode noodzakelijk beperkt van aard zijn: ze betreffen het resultaat van de kennisverwerving — zij het ook slechts in beperkte mate — en niet het proces van de kennisverwerving zelf. In één van de artikels werd er overigens op gewezen dat de monitoraatsuren zelf, indien goed georganiseerd, veel nauwkeuriger informatie verstrekken over hoe en waar de akanten moeten geleerd worden bij het blokken van de stof. Het artikel stelt dus dat het vrijwel onmogelijk is de studiemethode van een student te corrigeren met behulp van proefsamen.

Men moet dus niet trachten uit deze eksamen informatie te verkrijgen omtrent de student zelf, wat slechts toelaatbaar zou zijn indien deze informatie gebruikt wordt om de student te begeleiden. Aangezien dit laatste echter bijna onmogelijk is zijn de enige factoren die een rol mogen spelen bij het organiseren van proefsamen de objectieve kenmerken van de eksamen situatie zelf — de normen en eventueel ook: de studieplanning.

Vrijstellingen

Een ander discussiepunt i.v.m. de proefsamen is de kwestie van de vrijstellingen. Het monitoraat van L & W pleit voor het systeem van de vrijstellingen: "Deze zijn belangrijk omdat ze de studenten kunnen aansporen om zich ernstig in te zetten voor de proefsamen." Het systeem van vrijstellingen lijkt ook voor de eerstejaars interessant om dezelfde reden als waarom ook eksamenpreiding zo aantrekkelijk lijkt; men kan de hoop te blokken stof op het eind van het jaar "dekumulieren". In wat volgt willen we echter een aantal tegenargumenten aan bod laten komen waaruit moet blijken dat de beslissing of het vrijstellingsysteem moet gehandhaafd blijven niet zo een evidente zaak is.

Vrijstellingen dienen ter motivatie van de student. Hoezeer men de student moet motiveren om een inspanning te leveren hangt natuurlijk af van de grootte van de gevraagde inspanning. De vraag is dan of het zinvol is om van de student voor een proefsamen een grote inspanning te vergen. Dit laatste probleem hangt dan weer samen met de doelstellingen die men hier op het oog heeft. Als men de studiemethode van de student in de evaluatie van de resultaten wil beke-

Raad voor studentenvoorzieningen: Unief laat studenten gebouwen betalen!

Sinds 1981 neemt de Raad van Beheer van de K.U. Leuven de post ASLK-lasten uit de begroting van studentenvoorzieningen voor haar rekening. Het betreft hier leningen waar indertijd de sociale sektor mee gebouwd of gekocht heeft zoals de bouw van Camilo Torres, Cafeteria van Gasthuisberg en de verwerving van Terbank. Jaarlijks moet hiervan ongeveer 8 miljoen terugbetaald worden aan de ASLK. In januari '83 besliste de RvB echter dat voortaan de ASLK-lasten door Studentenvoorzieningen zelf moeten worden gedragen. Deze begroting vertoont dit jaar slechts een tekort van 1 miljoen (vgl. met 11 miljoen vorig jaar) zodat een toelage uit de raad van beheer niet noodzakelijk lijkt. De RvB geeft dus dit jaar niets aan Studentenvoorzieningen, zeker niet als er op 't eind van '83 een tekort is. Is er geen tekort, dan komt er toch nog een toelage van een miljoen. Een soort aanmoedigingspremie voor Studentenvoorzieningen om de studenten de crisis te laten betalen!

In tegenstelling hiermee besliste de Raad voor Studentenvoorzieningen eerder in december van toeh aan de RvB te vragen ook dit jaar de ASLK-lasten integraal te willen dragen. Ook de studentenfractie stond achter dit voorstel. Waarom?

Noch voor de universiteit, noch voor de sociale sektor is het aangewezen een politiek te voeren van jaar op jaar. Men moet daarentegen zowel naar de toekomst kijken, als met het verleden rekening houden.

Sociale sektor de dupe

Wat het verleden betreft is het zo dat er op de sociale sektor al veel langer wordt ingeleverd dan op de academische sektor, die hier pas dit jaar toe verplicht wordt. Door onvolledige indekking, de verminderde toelagen van staatswege (programmawet '81),

heeft men in de sociale sektor de laatste jaren niets anders gekend dan prijsstijgingen in de alma's, residenties, enz. om aan de verhoogde kosten het hoofd te kunnen bieden. Dit, samen met de verminderde studiebudgetten zijn belangrijke stappen achteruit geweest in het demokratiseringsproces. De logica van de RvB dat de sociale sektor de universiteit moet helpen inleveren gaat bijgevoel niet op. Voor iemand die op de rand van de afgrond staat, zoals de sociale sektor, is vijf centimeter achteruitgaan genoeg om erin te vallen. Eens te meer blijkt de universiteit dus weinig om de demokratisering te geven.

Ook rekening houdend met de toekomst getuigt het breken met de gewoonte van het dragen van de ASLK-lasten van weinig bezorgdheid voor de sociale sektor. Het is immers veel gemakkelijker met een gewoonte te breken dan ze terug op te nemen, en een en ander laat vermoeden dat zo iets wel eens vlijndig nodig zou kunnen zijn. Voorerst stijgt de toelage voor sociale sektoren, nationaal, niet per ingeschreven student, maar met 20% per schijf van 1000 studenten. Als de studentenaantallen de volgende jaren iets dalen, heeft dit onmiddellijk 20% minder subsidies tot gevolg. Daarbij komt nog dat de ASLK-lasten de volgende jaren met een paar miljoen zullen stijgen: voor de bouw van de nieuwe Almakueken, Holleberg en uitbreiding van Terbank moet binnenkort ook begonnen worden met interest en kapitaal terug te betalen.

Ook bestaat er in de nationale werkgroep voor sociale sektoren nu altijd een soort wetsvoorstel *De Bondi*, wat inhoudt dat er ook sociale sektoren komen voor niet-universitaire hogescholen. Alhoewel dit een goede zaak zou zijn, vinden wij niet dat dit dan moet gebeuren door de universitaire sociale sektoren tot 20% te laten inleveren, wat de bedoeling lijkt te zijn.

Gevolgen

Onmiddellijk gevolg is dat er een klein mirakel zal moeten gebeuren wil studentenvoorzieningen nog geld voor iets losmaken. Een bijdrage leveren tot de verdere demokratisering, wat nog altijd tot de doelstellingen van dit orgaan behoort, blijkt hier wel duidelijk niet meer tot het mogelijke te behoren. Zo werd nu al de uitrusting

van een nieuw dokterskabinet voor het medisch centrum afgewezen, worden pedas die aan een schilderbeurt toe zijn slechts voor de helft geschilderd, vervanging van versleten meubilair gebeurt eigenlijk ook te laat, enz. Alhoewel dit alles nog niet zo erg is vergeleken met wat ons waarschijnlijk te wachten staat.

Door het feit dat de begroting voor dit jaar zo kraak komt te zitten, zal men waarschijnlijk vanaf het ogenblik dat er zich een deficit dreigt voor te doen, willen overgaan tot prijsstijgingen in Alma, residenties, remgeld invoeren, enz. Op deze manier betalen de studenten dan eigenlijk de gebouwen van de unief aangezien de ASLK-lasten, die de RvB nu weigert over te nemen, juist leningen voor gebouwen zijn die later van de unief en niet van de studenten worden.

To the point

Ik zei al dat het van de kant van de RvB uit dat een weinig goodwill getuigt te breken met de gewoonte van de ASLK-lasten voor de sociale sektor te dragen, zeker als je weet wat deze sektor nog te wachten staat.

Nu, dit impliceert helemaal niet dat de universiteit de jaren hiervoor een socialere politiek zou hebben gevoerd. De gelden waarmee de RvB de ASLK-lasten betaalde zijn namelijk niet-geaffekteerde patrimoniumgelden. Een moeilijk woord, maar eigenlijk zijn dit vooral inschrijvingsgelden. M.a.w. niet de universiteit deed vroeger een geste aan de sociale sektor maar wel de studenten zelf, die 10000 fr. betalen.

Werd het dan niet stilaan tijd om hiertegen weer op straat te komen? Als de 10000 niet meer naar de sociale sektor gaat, waar gaat ze dan wel naartoe? Niemand weet het, maar een feit is dat de studenten ze nog meer kwijt zijn dan vroeger. Reeds tijdens de akties tegen de 10000 werd herhaaldelijk op dit gevaar gewezen. Al heeft de studentenbeweging een kort geleven, ze kan blijkbaar toch ver in de toekomst kijken. Ik bedoel maar: het zou niet erg origineel zijn als er volgend jaar een tekort wordt vastgesteld in de sociale sektor, van dat de inschrijvingsgelden weer op te slaan. Of durven de hoge heren wel zo laag te doen?

Noël Herteleur

Naast de nucleaire bewapening dreigt een even groot gevaar. In Vietnam is er 100.000 ton van gebruikt, hoeveel er in Europa zou kunnen gebruikt worden is evident. Chemische en biologische wapens: Amerika laat 2000 ton van dit spul in West-Duitsland op de mogelijke vijand wachten...

vervolg van de voorpagina

houden, zodat het gebruik van nucleaire wapens zolang mogelijk kan worden uitgesteld. Deze wapens dienen slechts voor het geval dat de wanverhouding der strijdkrachten de nederlaag onomkoopbaar maken. Hoe groter nu deze klassieke weerstandscapaciteit is, hoe hoger de nucleaire drempel. Dit alles veronderstelt dus voldoende conventionele strijdkrachten. De NAVO heeft echter nooit de nodige conventionele strijdkrachten opgebouwd, die nodig zijn voor de uitvoering van de strategie van het graduele antwoord. In de tactische nucleaire bewapening en in zijn onbetwistbare superioriteit op dit vlak zag het Westen een voldoende compensatie voor de wanverhoudingen in de conventionele middelen. Deze wanverhouding is echter steeds groter geworden — ten nadele van het Westen — terwijl het nucleaire arsenaal van het Warschau-pact sterk is aangegroeid.

De derde fase vanaf 1962 tot heden wordt gekenmerkt door een zekere gelijkwaardigheid op het strategische nucleaire niveau. (Intercontinentale kernwapens.) Men gebruikt ook sinds kort de term «Verzekerde wederzijdse vernietiging», waarvan de Engelse afkorting MAD is... Op het gebied van de klassieke land- en luchtstrijdkrachten is er een duidelijk overwicht van het Warschau-pact. Het is in deze fase dat men meer en meer begint te spreken van een beperkt nucleair conflict.

Een beperkt nucleair conflict

Hierbij wordt verondersteld dat de Amerikaanse atoomparaplus pas zal in werking treden als de vitale Ameri-

Oorlog en Vre

kanse belangen zelf bedreigd worden, d.w.z. als het voortbestaan van Amerika zelf op het spel staat.

Als waarschijnlijke hypothese kan men daarbij slechts het «beperkte verrassing offensief» — de «bliksemoorlog in Centraal Europa» — aannemen. Dit offensief zou slechts met conventionele strijdkrachten uitgevoerd worden, zonder de aanvankelijke inzet van atoomwapens. Bijgevolg zou de meest rationele operatie een aanval in een beperkte sektor zijn, waarbij slechts de onmiddellijk beschikbare middelen gebruikt worden. In cijfers is het Warschau-pact in staat een eerste golf van 26 sovjetdivisies in te zetten plus nog een 15-tal satellietdivisies. Van NAVO-zijde kan men 22 divisies inzetten. Van die 22 moet men echter deze aftrekken die zich niet ter plaatse bevinden. Het is duidelijk dat het conventionele weerstandsvermogen van de NAVO beperkt zal zijn tot ten hoogste enkele dagen. Op dat ogenblik zal men voor de keus staan al dan niet kernwapens dan eerst tactische te gebruiken. Dan zullen de grote hoeveelheden tactische kernwapens aangesproken worden. De Amerikanen zouden over meer dan 20.000 dergelijke wapens in Europa beschikken. Het Oostblok zou er ook meerdere duizenden hebben. Alleen reeds de 300 SS-20 aan Sovjet-zijde zouden ± 500 megaton vertegenwoordigen.

Plaatsing van Cruise en Pershing II

Een beperkt gebruik van SS-20 raketten kan in dienst staan van een

conventioneel conflict. Ze onderscheid zich van de traditionele tactische kernwapens door haar grote precisie: die haar in staat stelt elk objectief te vernietigen. Dit kan een eventueel offensief sterk vergemakkelijken. Het antwoord van het Westen hierop met de plaatsing van de Cruise en Pershing (nog grotere precisie) is evenwel verwerpelijk. Raketten van het type Pershing en Cruise hebben voor het Westen een louter dissuasieve betekenis, aangezien een aanval vanuit het Westen met conventionele middelen ondenkbaar is en gelet op de reeds overvloedige hoeveelheid tactische kernwapens in Europa.

Het grote nadeel van dergelijke raketten is evenwel dat ze rechtstreeks de USSR kunnen bereiken. Een verlag van de atoomdrempel, een provocatie t.o.v. de USSR en de promotie van West-Europa tot het geprivilegieerde slagveld tussen de twee grootmachten is hier het rechtstreekse gevolg van. Als wij daarenboven beseffen dat wij geen beschikingsrecht krijgen op voornoemde raketten kan men slechts besluiten dat West-Europa de voorhoede wordt van het US-leger.

Ontwapening

Teneinde tot een geleidelijke ontwapening te komen, en dit in alle domeinen, dient het defensiebeleid fundamenteel herdacht te worden. Een eerste punt daarbij is de vermindering van de kernbewapening. Behalve de weigering van Cruise en Pershing is daarbij ook van belang de risico's van

YOL: DE FILM

De aanleiding voor dit onverhoede mini-dossierje in Veto omtrent Turkije en de politieke situatie van dat land (op blz. 6, 7, 11) is te zoeken in het feit dat sinds enige weken in Leuven de film YOL ("De Weg", Güney, 1982) loopt, de Grote Prijswinnaar van het laatste festival van Cannes. Het handvol Koerdische studenten dat Leuven rijk is, heeft immers deze gebeurtenis aangegrepen om luide kluis — op papier althans — van zich te laten horen. Aan de ingang van elke Studio-zaal kon je een pamflet van hen aantreffen omtrent Yol en de Veto-redactie pikt daarop in met een actueel politiek dossier, mét eigen interview.

Uw filmredakteur vond het evenwel nogal scheefgetrokken om aan de hand van een film een politieke discours te beginnen en daarbij te vergeten dat film in feite *fiktie* is en blijft en slechts in tweede, derde of nog verdere instantie documentaire waarde of relevantie bezit. En dan nog. Even dus de puntjes op de i en enige algemeen-filmgerichte duiding bij Yol, die voor de Koerden niet méér blijkt te zijn dan een aanleiding tot politieke activiteit. En dat doet de prent nogal veel onrecht aan. Nogal liefel veel zelfs...

Güney en het gekooid vogeltje

Natuurlijk heeft de film zijn sociaal-politieke inhoud en het is zeer verstaanbaar dat de Koerden zich daarom optrekken om hun achteruitstelling in Turkije aan het licht te brengen, respectievelijk aan te klagen. De film handelt daar immers ook over. Het zou evenwel een gigantische misvatting zijn om te denken dat Yol daarbij ophoudt; dat het wéér zo'n sociaal-bewogen pamflet is, dat veel met politiek bezig is en weinig met film. Niets is minder waar.

Integendeel zelfs. De film is op zijn slechts en zijn «banaal» waar hij zich op de algemeen-maatschappelijke situatie van de Koerd in Turkije concentreert. Neem nu bijvoorbeeld de opningsbeelden van de vijf Koerdische gevangenen die uit het verafgelegen strafkamp weg moeten voor een week vrijaf. Zijn er grotere kliefkies dan dat van de in de close-up gefilmde treinsporen die zich verwijderen en bij een

wissel uiteengaan, of dat van het meelijwekkende gekooid vogeltje dat hulpeloos tegen de tralies botst in een poging om vrij te zijn?

Jazeker, Yol gaat over de gevangensituatie van de Koerd gelijk waar in Turkije, in de gevangenis of niet, onder het junta-regime, maar daarmee is de kous verre van af; de Leuvense Koerden zijn het zelf niet eens met de voorstelling van zaken in Yol en waarschijnlijk terecht. Dat alles is echter jammer genoeg naast de kwestie: Yol is voor alles een *film* en nog wel een zeer geslaagde ook. En zo iets ligt alvast niet aan het sociaal-politieke engagement.

Güney, de verteller

Wat een uiters belangrijk aspect is van de fiktiefilm, dat bij de beoordeeling meestal heel erg verwaarloosd wordt, is het feit dat fiktiefilms "met beelden verteld verhalen" zijn, zoals een of andere filmtheoreticus ongetwijfeld al wel ergens zal hebben geschreven. Filmkunst wordt het dan helemaal, als je erin slaagt om je beelden dusdanig origineel, plus geslaagd gekozen, 'geschoten' of gemonteerd te brengen dat ze tegelijk de kijker fascineren en meelokken in je verhaal en toch je verhaal zo economisch en efficiënt mogelijk weergeven.

Over Yilmaz Güney valt in de hele nationale pers in geuren en kleuren te lezen wat een politiek bewogen en strijdbaar leven hij als verzetsman in Turkije al achter de rug heeft. Niet dat het ertoe doet als je de film bekijkt, maar het vult wel de kolommen en het verkleurt de film naar zijn politieke bedoelingen toe. Men vergeet evenwel meestal gewoon bondig samen te vatten wat aan Yol zo geweldig is: Güney is een meesterlijk verteller, die de kunst onder de knie heeft om de kijker met vlijmscherpe shots en raak getypeerde karakters in een verhaal mee te slepen. Dat verhaal geeft ook nog wel duiding over de lamentabele situatie in zijn land, maar dan op het achterplan in het decor van het verhaal, tussen de regels als het ware.

Güney, een reus

Al sinds 1978 weet een (jammer genoeg) kleine groep mensen dat een achterlijk land als Turkije — daar gaat het toch voor door — in de persoon van Yilmaz Güney een veel grotere reus op filmgebied bezit dan België en Nederland op vijftig jaar filmgeschiedenis wisten voort te brengen. Zijn Süürü ("De Kudde", 1978) is weliswaar nog maar een ruwe bolster vergeleken bij de blanke pit van verfijning en beelddeficiëntie die Yol is, maar de

kombinatie van de twee films maakt Güney tot een van de belangrijkste hedendaagse filmers op wereldvlak.

Het bestek is hier duidelijk te kort en te zeer bij de haren gesleurd om ook nog uitgebreid op de film zelf in te gaan in deze kolommen; de 'grote' pers deed al haar best daarvoor. Het is er me hier alleen om te doen om, in de politieke sfeer waarin de film dreigt te verdinken, even aan te geven dat Yol veel meer een film is voor cinefiele fijnproevers dan voor sociale didaktiek. Een briefje in de fles als het ware voor de 'echte' filmfiethebber.

J.H. Verbanck

Wij ontvingen de hier rechts afgedrukte tekst van een Koerdische student-vluchteling, die anoniem wust te blijven.

De Koerden Een geschiedenis van onderdrukking

Meer dan twintig miljoen Koerden leven verspreid over Turkije, Iran, Irak en Syrië: 20 miljoen vrouwen, kinderen en mannen, slachtoffers van een systematische en langdurige onderdrukking.

1. Diskriminatie: verwerping wegens hun Koerd-zijn;
2. Culturele verdrukking: verbod op alle publikaties, manifestaties e.d. in het Koerdisch;
3. Economische uitbuiting: opzettelijk houden in een toestand van economische onderontwikkeling door o.m. plundering van grondstoffen en weigering van industrialisatie;
4. Systematische inplanting van niet-Koerden in Koerdische gebieden en massale deportaties;
5. Volkerenmoord: systematische uitroeiing van het Koerdische volk.

Daarom

De stichting van 'Vrienden van het Koerdische volk'.

Doelstellingen van het comité:

1. Het opzetten van een brede permanente informatie- en sensibilisatiecampagne;
2. Het propageren en organiseren van de concrete solidariteit met het Koerdische volk.

Zij zoeken nog steeds: actieve medewerkers, sympathisanten en financiële en materiële steun.
Kontaktadres: Dwarsstraat 19, 1030 Brussel (permanente: elke zaterdag en zondag tussen 14.00 en 18.00u). Rekeningnummer: Vrienden van het Koerdische volk: 001/1356269-91. □

Turkse s

ook verschillen binnen de Islam, wat in recente jaren aanleiding gegeven heeft tot heel wat massamoorden op Koerden. De Koerden wonen in het oosten van het land, en leven in een voortdurende economische, politieke en ideologische onderdrukking. Het alfabetisme onder de Koerden is b.v. zeer hoog, wat als gevolg te noemen is van het feit dat het de Koerden niet toegelaten is onderwijs te volgen in hun eigen taal. Het is hun zelfs verboden deze taal te spreken. Na de Tweede Wereldoorlog, waaraan Turkije niet participeerde, werd een meerpartijdemocratie ingesteld, om op die manier toenadering tot het Westen te zoeken. In 1952 werd Turkije lid van de NATO, vooral begerd door de USA, omwille van de geografische ligging van Turkije ten opzichte van Rusland. In die jaren van 'koude oorlog' had Rusland reeds lange afstands-raketten ontwikkeld, en dit in tegenstelling tot de USA. Deze laatste stelden aldus hun middellange-afstands-raketten op in Turkije, gericht op Rusland. Vanaf die periode treedt ook de Amerikaanse ideologie binnen in het Turkse leven. Er worden liedjes gemaakt met titels als 'America, we love you', en slogans als 'We are going

Bilan na negen maanden VTR-bezetting: De strijd tegen de Société Générale lijkt verloren

De algemeen verwachte ongunstige afloop van de nu al 9 maanden durende VTR-bezetting, drukt de stemming in de refter, die door de arbeiders als hoofdkwartier is gebruikt. In de refter zijn een aantal doeken aangebracht als valse muren, om de ruimte tot een derde te herleiden. De gasmaatschappij heeft immers de gastoevoer afgesloten, zodat er nu moet verwarmd worden met kleine elektrische kachelletjes, die op zeer korte afstand van de kaartende kaartende groepjes opgesteld staan. Vorige week hebben vijf bezetters afscheid genomen, omdat hun vakbond, van l veraal signatuur, de reisvergoedingen niet meer uitkeerde. Ook andere vakbonden hebben al laten weten dat de bezetting moet afgelopen zijn. Delegee Lucien Vanespen stelt dat de vakbonden het gemeenschappelijk vakbondsfront dat op een fantastische manier sinds jaren op VTR gerealiseerd wordt negatief bejegenen.

Eenmaal het gesprek op dit onderwerp terechtgekomen is, valt logisch de naam van ACV-delegee Jan Cap van Boel Temse die op dit ogenblik door zijn vakbond geraakt wordt. De RVA heeft aangekondigd vanaf 15 februari geen vrijstelling van stempelcontrole meer te verlenen, wat de organisatie van de bezetting ernstig zal bemoeilijken. De curator, die op dit ogenblik de goederen van VTR beheert, nadat de handelsrechtbank van Brussel het failliet van VTR had uitgesproken op 13 mei 1982, heeft voor de tweede maal aangekondigd het machinepark van VTR stuk voor stuk te verkopen, wat de definitieve ontmanteling van het bedrijf zou betekenen. Er zijn nog 79 bezetters aanwezig, die de bezetting georganiseerd hebben in drie ploegen. De kaartende groepjes verspreiden speelse

geluiden in het lokaal, maar de bittere ernst wordt ons vlug duidelijk. Als een Panorama-ploeg van de BRT wat vragen stelt aan een arbeider, barst die plots in tranen uit en krijgt in vijf minuten nauwelijks één zin door de keel. In dit lokaal leven vele persoonlijke drama's, mijmert Vanespen. 'De meesten onder ons zijn op minder dan de helft van het inkomen gevallen, wat betekent dat men een aantal spullen waarvoor men lang gespaard heeft, terug moet verkopen. Kinderen die niet meer zullen kunnen studeren...' Onze gesprekspartner wijst ons iemand aan, die pas op brugpensioen gesteld was. Het deel boven het normale dopgeld, dat de baas moet betalen, vervalt door het faillissement... Later op de namiddag komt een duidelijk getekende, ACV-delegee van het bedrijf afscheid nemen, met tranen in de ogen en de mededeling dat hij kapot zit. Vanespen zegt dat hij nog weinig kans ziet in een mogelijke overname, maar toch was er vandaag weer een vleugje hoop omdat de vroegere baas Feron, weer was langsgelkomen met een paar Arabieren en een Duitser...

Sprekende over de VTR-strijd, is spreken over de mistige vijand, die met een netwerk van activiteiten heeft belet dat het bedrijf kon verderwerken. Sinds de Société Générale in 1981 de Union Minière volledig in handen heeft, controleert ze nagenoeg de hele non-ferrosector in België. VTR was het enige bedrijf in die sektor dat ontrak, en nadat de controle op Union Minière is verworven, hebben VTR en Cuivre et Zinc — een gelijkaardig bedrijf als VTR, evenwel in handen van de Société — een gezamenlijk verkoopsburo opgericht in Brussel, om de onderlinge concurrentie te beperken. In mei 1982 trekt de Kredietbank plots haar geld terug uit VTR, alhoewel de bedrijfsstudie van Team Consult in opdracht van de banken nog niet klaar is. Een belangrijk VTR-kaderlid van het verkoopsburo wordt benoemd op een hoge post in Cuivre et Zinc, en de Société krijgt heel het klantenbestand van VTR zomaar in de schoot geworpen. In Cuivre et Zinc wordt vanaf dan een product voor FN-Herstal gemaakt, tot dan enkel gemaakt op VTR. Cuivre

et Zinc kende tot de faling van VTR veel deeltijdse werkloosheid. Nu draait het bedrijf op volle toeren. Welk pokerspel tussen de banken heeft VTR op de offerblok gebracht?

Grondstoffen... en klantenwerving!

Als we enige tijd teruggaan in de geschiedenis van het bedrijf wordt het verhaal eentonig: de eigenaar Feron die de winsten van VTR investeerde in landen als Portugal, Marokko... en het bedrijf in eigen land rustig op droog zaad zet... Vanespen, die zelf 30 jaar in de onderhoudsploeg van VTR gewerkt heeft, is woedend op de activiteiten

schouwen, ook al omdat de vakbonden er zich op geen enkele manier achter gezet hebben. 'Het heeft me toch een aantal keren zuur in de mond gemaakt, te zien hoe mensen zo passief de dingen ondergaan', zegt Vanespen in een begeleidend commentaar bij het vertellen van diverse verhalen over mobilisatiepogingen in bedrijven of doplokalen. 'Op dit ogenblik zitten we hier nog met een aantal gastarbeiders en een hoop oudere mensen als ik, die nog nauwelijks werk zullen vinden. De jongeren hebben doorgaans werk gevonden, zij het soms uren van huis. Vooral de gastarbeiders zijn bijzonder kwetsbaar voor justitieel optreden tijdens akties. Tijdens de Jongerenmars in Ant-

Enkel 'economisch rendabele bedrijven' kunnen aan het dreigende zwaard van Damocles — het faillissement — ontsnappen. Zo ook de wapenindustrie: van zelfbeheer voorlopig geen sprake. (Foto: assemblage van de F-16)

werpen vorige maand, staan we voor een filiaal van de Société, en de gemoederen worden heter en heter. Ik heb echter tegen de groep gezegd van naar huis te gaan, omdat we een te grote verantwoordelijkheid nemen voor de gastarbeiders die bij ons waren en die natuurlijk als eerste aangepakt worden. Misschien zijn we te braaf geweest in het begin toen we de curator de afgewerkte produkten hebben laten verkopen, maar iedereen was er in het begin van overtuigd dat we direct zouden overgenomen worden, en we wilden zeker niet dat het bedrijf klanten zou verliezen. Langs de andere kant moogt ge niet vergeten, dat die mensen deze aktie voor werk hebben gevoerd, en dat ze niet allemaal plots torevolutionairen geworden zijn...

In het begin was er interesse van een Finse firma, waarbij we in de krant hebben moeten lezen dat de Vlaamse deelregering niet de minste moeite gedaan heeft, om met hen in kontakt te treden. Men zou gaan denken dat de Société ook hier haar mannetjes heeft, om de heropstarting van een concurrent te beletten. Het bedrijf in eigen beheer kunnen zo technisch perfect mogelijk zijn, stelt Vanespen. 'Weet ge dat tussen 17.00 u. 's middags en 9.00 u. 's morgens de hoogste funktie in het bedrijf aanwezig, een arbeider was? Het probleem is de grondstoffen en de klantenwerving, die volledig door de Société worden gecontroleerd, en natuurlijk het nodige kapitaal om het koper aan te kopen...'

We hebben 9 maanden samen geleefd met een heleboel verschillende mensen, en we hebben hier het meest grandioos bewijs geleverd dat racisten helemaal verkeerd zijn, zegt Vanespen wijzend op de gastarbeiders. 'Die kerels zijn van de besten, die ik al tegengekomen ben!' Met onze akties hadden we vooral tot doel de streek rond Vilvoorde te mobiliseren tegen de afbraak van werk, en dit zowel naar de bedrijven, als naar de doplokalen toe. Onze akties zijn als mislukt te be-

Eén van de vijf bezette bedrijven op dit moment in België, en daarenboven nog dicht bij huis: ons aller Galeries! (foto Kris Cosaert)

Bedrijfsbezetting nutteloos?

Verslag lunchdebat met Prof. Blanpain en Dhr. Vangronsveld (LBC) ingericht door het VRG.

Prof. R. Blanpain (Arbeidsrecht KUL) verwerpt het aktiemiddel bedrijfsbezetting als illegaal, en dit in een land als België dat al zo krampachtig zijn best doet om een rechtsstaat te zijn. Als men in eigen produktie wil gaan tijdens een bezetting, is men voor een arbeidsongeval bijgevolg niet gedekt door de verzekering, en kunnen op elk moment machines verzegeld worden door de ordehandhavers. Een legalisering van dit aktiemiddel zal nooit toegelaten worden noch door de Belgische politieke konstellatie, noch door de internationale economische kodes. De ideeën met betrekking tot het konsept van de 'sociale eigendom' blijven nog immer theorie, al zullen pragmatici de huidige situatie voor een keertje volmondig bijtreden. Zei Tacitus al niet ondeugend: 'Hoe meer wetten, hoe korrupter de republiek!'

Daarenboven jaagt dergelijk aktiemiddel de investeerders de stuipen op het lijf. Het is een regelrechte aanslag op het labuur van de huidige regering om België een bedrijfsvriendelijk gezicht te geven (the recent face-lifting of Belgian economics by Martens and company). Bedrijfsbezetting dreigt haar inspanning te neutraliseren.

In derde instantie stelde prof. Blanpain dat de resultaten die de arbeiders, met het aanwenden van het aktiemiddel bedrijfsbezetting boeken, toch maar erg pover waren. Blanpain merkte ook de tolerantie op van de overheid ten aanzien van dit fenomeen. Bezetters worden meestal niet manu militaire uit het bedrijf gedreven en vaak wordt hen zelfs stempelcontrole vrijgescholden. Prof. Blanpain meende hierin een zekere sympathie te ontwaren die de overheid heeft voor de aktievoerders. Of is het eerder gestoeld op een vrees voor de publieke opinie tegen zich in het harnas te jagen? Dhr. Vangronsveld, eertijds betrokken bij de bezetting van Prestige in Tessenderlo, legde duidelijk andere aksenten. De werknemer voelt zich onrechtvaardig behandeld, is ontgoocheld, en zoekt een uitweg om de publieke opinie te sensibiliseren. Hij wil de ontmanteling van het bedrijf voorkomen, en druk uitoefenen op patronaat en overheid. Waaraan zijn echter de vele mislukkingen te wijten? De bezetters van Prestige Tessenderlo, die in eigen beheer huishoudgrief produceerden tijdens de bezetting, vonden geen toegang tot de distributiesektor. De patronale strategen traden indertijd in defensie, om te vermijden dat Prestige andere werknemers in bedrijven met moeilijkheden op hetzelfde lumineuze idee zou brengen. Prestige moest en zou mislukken. Vangronsveld betwijfelde de stelling van Blanpain dat een bedrijfsbezetting geen resultaten afwierp. Vaak is het effect niet direkt zichtbaar, maar op dit ogenblik is het een stok achter de deur voor lichtzinnige patronen, en drukt het de regering met haar neus op broeihaarden van sociale oproer.

L.V.
P.S.: Wie VTR een solidariteitsgroet wil sturen, zendt een brief naar VTR... Gen. Lemanlaan 2, 1850 Machelen.

Volgende week
wordt
dieper ingegaan op
de bezettingsproblematiek
in het algemeen
in België
in VETO
natuurlijk
★ ★ ★

De Universele Rekening geeft je een voetje voor in het leven.

ADVERTENTIE

Vijftig Dijlepaarden in Leuvense dierentuin!

De Groot-Leuvense stadskrant *Het Dijlepaard* heeft zijn vijftigste aflevering in het Leuvense kegelspel gerold en dat is natuurlijk een prachtige reden om het verschijnsel *stadskrant* wat aandacht te schenken. Met de hulp van de terzelfdertijd verschenen bijlage van het feestpaard kunnen we ook nog van het lokale nieuwshout pijlen maken.

Het fenomeen *stadskrant* spitste in Vlaanderen voor de eerste keer de oren in Brugge. Binnen de plaatselijke Elcker-ik was een groep entoesiast geworden na een trip naar Amsterdam, waar de alternatieve sien haar basisakties in letters vertaalde in *De Lastige Amsterdammer*. Een dergelijke spreekbuis leek een opportuun middel om ook in Brugge de her en der actieve individuen te groeperen en van een klankbord te voorzien. *De Lastige Bruggeling* werd vanaf oktober 1974 het resultaat, dat in zijn kolommen onafhankelijk en kritisch het Brugse reilen en zeilen bekeek. In januari 1982 werd het laatste nummer uitgegeven. Het medium leek doodgebloed, de redactionele pen uitgedroogd en de weinige laatste mohikanen hoopten dat het lokale radio-fenomeen de fakkel zou overnemen.

Lastig zijn op papier

Het Brugse voorbeeld werkte in zijn achtjarig bestaan wel aanstekelijk. De berichtgeving zonder hand- en spandienen over lokale gebeurtenissen en vooral over gekamofleerde feiten achter de schermen bleek aan een nood te beantwoorden. Waar anders was een gefundeerde en diepere kijk te vinden op items als gemeentepolitiek, grondbeleid, sociale sektor, stadsvernieuwing, huisvesting, verkeersproblematiek, ...? Andere stadskranten volgden aldus in Turnhout, Hasselt, Oostende, Poperinge, Antwerpen, enzovoort, enzovoort. Ook Leuven bleef niet onbetuigd en werd verliefd op de stadskrant.

ADVERTENTIE

Gezellige kroeg, met goede muziek

MUNTSTRAAT 18
3000 LEUVEN

In december 1977 verscheen het eerste *Dijlepaard* onder het handelsmerk 'progressief maar onafhankelijk van elke politieke partij'. Met gemiddeld vijftien medewerkers werd geprobeerd een grondig nieuwsmedium met een leesbaar imago uit te geven. Het hoofddoel was via informatie aan opiniering te doen om zo 'bij te dragen tot een kwalitatieve verbetering van het gemeentebestuur'. Geen makkie, natuurlijk, en zeker niet met de beperkte financiële middelen, waarmee trouwens elke stadskrant het moet rooien. In de persmap van *Het Dijlepaard* lezen we dan ook: 'maar de overlevingskans van *Het Dijlepaard* hängt natuurlijk af van onze financiën en hier tekenen zich een aantal wolven af. Men kan zich de vraag stellen of de opbrengst van de reclame blijvend de kosten zal dekken. Waarom geen subsidiëring van lokale stadskranten als er nationaal miljoenen worden gegeven aan de opiniepers?'. Met andere woorden, het paard werpt een visje.

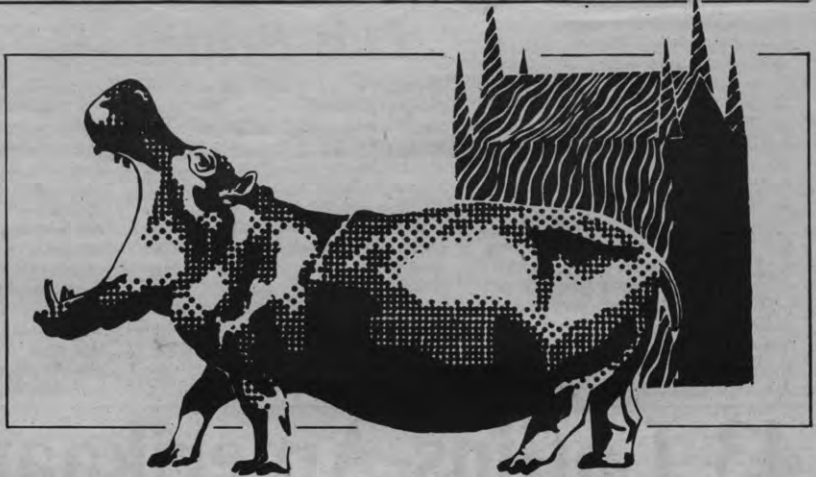
Al bij al mag *Het Dijlepaard* meer dan fier zijn op de vijftig veulentjes. Kwa lay-out en vormgeving is het blad veruit het meest frisse, verzorgde en kwalitatieve uit de stadskrantenstal. Als we het overzicht van de gepubliceerde artikels bekijken, dan mag er ook al niet geklaagd worden. Vooral buurtwerking, derde wereld, economie en werkgelegenheid, fietsvoorzieningen, huisvesting, cultuur, milieu, politiek, ruimtelijke ordening, sociale sektor en verkeer waren onderwerpen, die *Het Dijlepaard* degelijk en attractief leesbaar uitbeende. Gelukwensen dus, over de ganse lijn.

Lokaal nieuws: doel en middel

De bijlage bij het feestnummer is hoogst interessant. Een aantal interviewjes met plaatselijke redacteuren van nationale kranten openen een speciaal rond de lokale berichtgeving. Wij onthielden deze typerende stukjes gesprek. *Het Nieuwsblad* telt 33% lezers, die enkel lager onderwijs volgden. *Het Volk* stelt dat diamanten bruiloften de mensen aanzetten om een kraan te kopen. *Het Laatste Nieuws* vindt de begroting van de stad even belangrijk als de brand op de Vismarkt. *De Gazet van Antwerpen* zegt dat men er goed aan doet niet alles te geloven van Humo schrijft. *De Morgen* wil een jonge krant zijn met een intellectueel-progressieve interesse.

Ook drie lokale radio's mogen hun visie op plaatselijke informering geven. *Scorpio* brengt lichte en zwaardere nieuwsprogramma's, met een infoploeg van 6 man, volgens de formule 20 minuten nieuws - 40 minuten muziek. Het doel is aan de luisteraar uit te leggen 'wat de machtsverhoudingen zijn, hoe zwaar de invloed van bepaalde groepen is'. *VRL* brengt regionale info, geschoeid op de leest van een ontspanningszender en gegoten in spotjes van 3 minuten. Primerend voor de berichtgeving is de beluisterbaarheid. *Sinjal* brengt nieuws voor een ruimer publiek met een ploeg van 8 mensen. De inforedactie krijgt in de toekomst een onafhankelijk statuut, los van de commerciële dienst. Also sprachen de Zarathustra's.

Belangrijker in dit verband is de open brief, die *Sinjal* (Freddy Aerts is één van de ondertekenaars) en *Het Dijlepaard* (de stadskrant publiceert de oproep) richten aan *VRL* en *Scorpio*. Zij vinden het weinig efficiënt met vier inforedacties te werken. Dit leidt tot een 'ongelukkige versnippering' en een zinloos viervoudig presteren van hetzelfde werk. Deze toestand kan volgens F. Aerts en J. Zuallaert ontarnden in een concurrentieslag, waarbij de media een doel op zich worden terwijl het slechts middelen zijn. Daarom roepen we op tot 'de uitbouw van een lokaal perscentrum'. 'Dit lokaal perscentrum dient opgevat als een dienstverlening ten aanzien van de nieuwsmaker die er gelijktijdig alle

media mee bereikt; het werkt kostenbesparend en voorkomt de energieverslindende uitbouw van diverse informatieploegen; bovendien kan het uitgebouwd worden tot een actualiteit-informatie voor Leuven.' De briefschrijvers eindigen met: 'Wij hopen

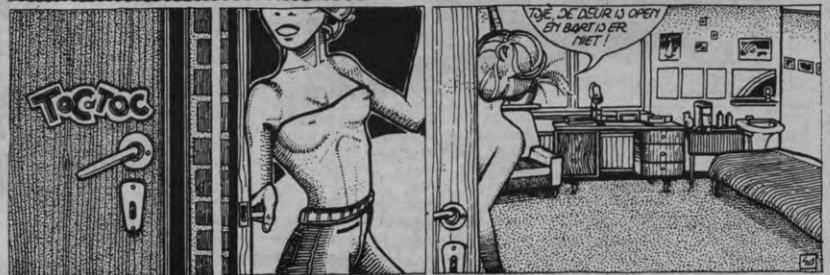
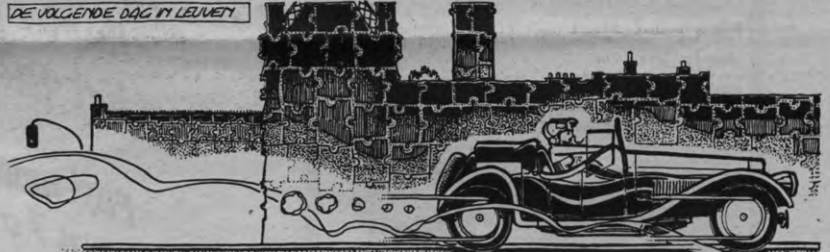
dat deze overwegingen en dit voorstel niet terzijde geschoven worden omwille van de interne strijd om het lokale mediabeeld'. Wij konden alvast vernemen dat *VRL* bereid is tot praten (zoals over elk onderwerp momenteel) maar dat *Scorpio*, na interne discussie, eerder afwijzend staat. *Scorpio* heeft twijfels over de onafhankelijkheid van een dergelijk centrum, omdat er radio's met commerciële banden bijzitten, en ziet in het voorstel een strategische zet om *Scorpio* te neutraliseren of binnen het kamp van de radio's met reclame te loodsen. Kortom, er gebeuren dingen in het Leuvense mediawereldje, die het volgen waard zijn.

Filiep Canfyn

ILSE of de absurde ondergang van een strip bart ramakers

Wat voorafging: Ilse lijkt wel een bijzondere band te hebben met de striptekenaar: alles wat haar overkomt verschijnt automatisch op papier. Maar juist hier loopt alles mis: Ilse wordt gekonfronteerd met allerlei niet voorziene situaties. Zij ligt halfnaakt op een luchtmatras in haar privéwombad en wordt later in de gracht gereden door een Charlie-Chaplin-achtige figuur, die vlak daarna sterft aan een hartaanval. Niet te verwonderen dat Ilse daarin de hand van de tekenaar vermoedt en besluit hem op te zoeken.

DE VOLGENDE DAG IN LEUVEN

Hij is ongeplaveid en er liggen rimpelloze, grauwgroene plassen. Aan de zuidkant, het rijtje huizen, als volgt te beschrijven: huis met lemen muren, wit en blauw gestreept, en zinken dak; huis met lemen muren, donkerroze, en rieten dak; huis met muren van ongeschilderde betonblokken, en asbest dak; dan stuk braakliggend terrein met struikgewas dat overdekt is met stof, grauwgroene plas, een verteerde Firestoneband die half boven het water uitsteekt; iets verder, huis met lemen muren, parkietgroen geschilderd, met stukken jute bij wijze van ramen, en rieten dak, op twee grote kale plekken steekt het stro uit de lemen muren; vervolgens, huis met muren van betonblokken, roestig zinken dak, witgeschilderde deuren met hang-

Luis Britto: 'De Straat'

sloten, zo te zien in lange tijd niet open geweest. Dan opnieuw een open stuk, zonder struikgewas; hier beginnen negen paaltjes van anderhalve meter met drie (3) daarna twee (2) daarna (1) rij prikkeldraad vol kronkels en kluwens. De zon staat hoog. Naar links, boven het zinken dak van het blauw-wit gestreepte huis, een onbeweeglijk, spierwit wolkje. Over de hele straat verspreid, stukken papier, brokken groen glas en hondedrollen, in niet nader aan te geven hoeveelheid. Voor het donkerroze geschilderde huis, een omvergevallen blik, kopergeel van kleur, met hier en daar pigmentkleurige roestvlekken.

Naar links trilt de lucht en is het begin van het rijtje huizen slechts vaag te onderscheiden, evenals een paar met stof overdekte distels. Van die kant komt een kleine, witte, magere hond aangelopen. Hij heeft een zwarte vlek op zijn oor. Hij besnuift aandachtig de stukken papier die als een dik vel op de plassen liggen, en die welke zich hebben opgehoopt onder het prikkeldraad. Hij gaat zorgvuldig te werk en is stinkend smerig. Van dichtbij is de rose rand van zijn oogleden te zien, het binnenste van zijn oren, plukken haar die nat zijn geweest en bij het opdrogen overeind zijn blijven staan als hardgeworden

penselen. De hond loopt weg naar rechts en staat langdurig de kapotte autoband te onderzoeken. Daarna zet hij zijn poten schrap, begint te kokhalzen en braakt even. Hij kijkt alle kanten op, loopt dan verder en gaat door met snuffelen.

Al die tijd heeft voor de deur van het groen geschilderde huis een kind zonder kleren aan op de grond gezeten, een natgelikte vinger door de aarde halend. De zon is een stukje verder gedraaid. Het zoemen van een vlieg is te horen, maar de vlieg is niet te zien.

Uit: A. Sneeuw. *Nieuwe Latijns Amerikaanse verhalen*, Van Gennep, Amsterdam, 1982, p. 257-258.

43 Latijns-Amerikaanse Verhalen

Steeds meer kritiek en literatuurwetenschappers zijn de mening toegeedaan dat de toekomst van de literatuur te vinden is in de nieuwe wind uit de Latijns Amerikaanse hoek. Schrijfsels van Asturias, Borges en andere Garcia Marquez-en worden in grote hoeveelheden vertaald. Zelfs in het Nederlands. Vraag het maar aan uitgeverij Meulenhoff. En de (pseudo)wetenschappelijke werken over de eigenheid van de Latijns Amerikaanse literatuur duiken ook overal op. Kranten met een specifieke over-de-grote-plas-literatuurkenner zijn legio. M.a.w. er leeft entwat op dat politiek en sociaal rommelig kontinent. En meteen zijn we bij de kern.

De literatuur van ginder dankt voor een groot stuk zijn uitstralingskracht aan de o-zo-eigen maatschappelijke kontekst. Latijns Amerika staat omzeggens dagelijks in het nieuws, en het eigene van de cultuur — en niet enkel literatuur — aldaar, is de betrokkenheid op de reële situatie. Hoewel het publiek daarover door de fatsoenlijke pers steeds beter geïnformeerd wordt, valt de Latijns Amerikaanse schrijver de taak toe deze informatie te sensibiliseren, deze te injecteren met die onvervangbare lichamelijke tastbaarheid die het product is van de synthetiserende en symbolische functie van roman, gedicht of verhaal, die belichamen wat telexberichten of analyses van experts nooit zullen kunnen belichamen. Aldus Julio Cortázar. (1)

Een boek — beter een handboek — voor bij het slapengaan, tijdens de treinreis, voor of na een examen, om het even waar, als het maar met waardige aandacht gelezen wordt. (Zie ook het kadertje hiernaast.)

Geen wolkje aan de lucht? Geen adertje onder het gras? Eigenlijk niet, of misschien enkele hele kleine wolkjes. Eerstens is de term *nieuwe* in de titel, niet zo schitterend gekozen. De meeste verhalen dateren immers uit het begin van de jaren zeventig. En dat

is ook alweer tien jaar geleden. En dan is er nog de eeuwige kritiek aan het adres van de schrijver die pretendeert doorheen zijn verhaal een beeld van de situatie te geven. De *échte* Zuid Amerikaanse auteur, de authentieke bard van Macchu Pinchu, is nog niet opgestaan en zal dat wellicht nooit doen. Voor de Indiaan de stem van de autochtone bevolking zal kunnen laten horen, zal hij gemestiseerd, d.w.z. verwesterd zijn. Het noodlot en de groothed van de Zuid Amerikaanse

literatuur ligt in deze beperking, die zij kan transcenderen zonder ze te negeren. (2)

Jos Vandikkelen

- (1) J. Cortázar. *Exel et littérature*, in: *Littérature Latino-américaine d'aujourd'hui*, Paris, 1980, p.123.
- (2) A. Sneeuw. *Nieuwe Latijns Amerikaanse verhalen*, Van Gennep, Amsterdam, 1982, p.277-278.
- (3) G. Posson. *Afscheid van de 'boom'*. Jorge Luis, Gabriel, Julio en de anderen terug naar af? in: *De Nieuwe*, nr.42, jan.1981, p.11.

Evolutie

Gelukkig zijn ook de vertalingen de laatste jaren mee geëvolueerd met de eigen literaire evolutie. Men is niet

De Leuvense cafébazen nodigen iedereen hartelijk uit op het Stella uur.

Elke maandagavond tussen 7 en 8 uur Stella tegen 10 fr!

in alle cafés waar je de sticker van het Stella uur ziet. Gezondheid!

Arie Sneeuw, red. **Nieuwe Latijns Amerikaanse verhalen**

"Ik ben nu als enige overgebleven, als enige in dit hele land waar vroeger zoveel mensen woonden, en ik heb nog steeds honger, ik ben nog steeds ziek, en nog steeds onwetend".

Dit is de sfeer van het boek. Dit hele land, dat wel eens Latijns-Amerika kon heten, is nog geen stap verder. Honger is er nog honger, en folteringen zijn er nog folteringen.

Maar toch is er iets veranderd. Je kan een slaaf vastketenen, en of hij nu één of twee of drie jaar vastgeketend is, het blijft voor de beul een vastgeketend. Maar de slaaf is in die drie jaar innerlijk veel veranderd. Hij zal droevig worden en daarna opstandig. Hij zal nadenken en in zijn denken kunnen ontsnappen maar de bloedingen van de kettingen nagelen hem weer aan de grond. En denken zal onmogelijk worden. Hij zal eenzaam worden en verhalen schrijven op allerlei manieren. Om duidelijk te maken waar hij van droomt. En het nageslacht zal ze lezen en droevig worden en opstandig, en nadenken en eenzaam worden en verhalen schrijven.

Een verhaal over een ooggetuige die monddood is op voorhand, een verhaal omtrent kinderen die opstellen mogen schrijven over wat ja en ma doen en Joost weet waarom deze opstellen zullen dienen. Mensen die nog kunnen lachen in folterkelders...

43 verhalen indirect geschreven, maar direct begrijpbaar.

Bernard Dumoulin

blijven stilstaan bij 100 jaar eenzaamheid van Garcia Marquez (en wie deze roman nog niet gelezen heeft, begint daar best meteen aan, i.p.v. dit eigenwijze artikel verder te lezen). Juist hierin ligt de verdienste van de uitgeverij Van Gennep uit Amsterdam met het uitbrengen van de verhalenbundel *Nieuwe Latijns Amerikaanse verhalen* onder redactie van Arie Sneeuw. Hijzelf schrijft in zijn nawoord: *Zoals gezegd, sluiten de hier samengebrachte auteurs aan bij een lange traditie van maatschappijkritische literatuur, maar tegelijk zien we bij hen aanzienlijke vernieuwingen waar het gaat om de manier van weergeven van sociale verhoudingen, tegenstellingen en conflicten. Terwijl vroegere schrijvers daarvan veelal rechtstreeks een beeld proberen te geven, gebeurt dat bij de jongere schrijvers veel vaker via de bril van personages, meestal behorend tot de middenklasse waaruit ook de meeste schrijvers afkomstig zijn.* (3)

De bundel

43 Verhalen, afkomstig uit alle 20 Spaanstalige Latijns Amerikaanse landen (met inbegrip van de grote Spaanstalige gemeenschap in de Verenigde Staten, bestaand uit Chicano's en Portoricanen) en Brazilië. Een boeiend opzet, en een nog boeiender resultaat. De diversiteit is ondanks de geschetste centrale eigenheid enorm. Je vindt realistische 'beschrijvingen' naast het gekende magisch-realisme. De verhalen zonder kop noch staart, naast gelijk suiker verteerbare zinnen.

ADVERTENTIE

VREDESBEWEGING VERSUS SCHMIDT

Tijdens de uitreiking van de eredoctoraten hield het VAKA een prikactie bij de Hallen. Naar eigen zeggen waren ze met 250, die enkele slogans skandeerden om hun ongenoegen te uiten over het eerbetoon aan deze Duitse politikus. Tevens had het VAKA een pamflet opgesteld met daarin enkele citaten uit de kranten en ook enkele uitspraken van Schmidt zelf.

In de persmededeling die VAKA n.a.v. dit gebeuren verspreide, wordt uiteengezet hoe Schmidt er toe gekomen is zijn huidige standpunten te bepalen: vanaf '77 besliste de Sovjet-Unie tot het aanmaken en plaatsen van de SS-20. De U.S.A. en de NATO-partners reageerden verontwaardigd over dit 'verbreken van het evenwicht'. En het is daar, aldus VAKA, dat Schmidt enorm dubbelzinnige standpunten innam. Hij zou met name zelf gaan vragen zijn op en konferentie in Londen in '77 om de kernkrachten te komen plaatsen. Bovendien klaagt het VAKA Schmidt's houding binnen zijn eigen sociaal-democratische partij aan: de toenmalige bondskanselier waarde heel hard uit op een kongres tegen de aanhangers van de vredesbeweging binnen de SPD. Hij dreigde zelfs hen de partij te zullen zetten.

Meer algemeen meent het VAKA dat je de vrede niet kan dienen met het opstellen van kernkrachten en vinden het moreel totaal onverantwoord dat er militaire afschrikkmacht bestaat. "Wij geloven dat door afschrikking geen werkelijke ontwapeningsdynamiek op gang kan komen (...) wanneer men blijft denken in termen van machtsvenwicht, komt men alleen maar tot meer en meer wapens. Het alternatief dat VAKA voorstaat bestaat in het nemen van beperkte, éénzijdige stappen tot ontwapening; enkel onderhandelingen volstaan niet — die gebeuren enkel vanuit een machtsbasis en kunnen geen reële veranderingen teweeg brengen.

Het VAKA erkent dat Schmidt één van de topdiplomaten is geweest de laatste jaren. Maar dat was volgens hen niet het criterium voor de unie om een eredoctoraat uit te reiken. "Het is een feit dat voor de KUL alleen de grote naam telt. En als Schmidt hier een eredoctoraat krijgt, dan is het prestige van de Katholieke Universiteit van Leuven eens te meer opgeschroefd." (informatie gedeeltelijk overgenomen uit een interview op Scorpio, 2 februari.)

WIV

Helmut Schmidt

vervolg van de voorpagina

Schmidt opteert voor wederzijdse afschrikking. Onder zijn impuls werd de tijds tot de opstelling van de middellange afstandsракетten in Europa besloten. Nu formuleert hij ook de consequenties van dit NAVO-dubbelbesluit voor Europa:

"Tijdens mijn jarenlange, moeizame arbeid, is het mij gedurende mijn regeringstijd gelukt de beide nucleaire grootmachten tot onderhandelingen over de in het bijzonder Europa bedreigende wapens te bewegen. De basis voor dit zgn. Brusselse NAVO-dubbelbesluit, beoogt hetzelfde doel als wat de Europese vredesbewegingen van de regering eisen: beperking ('Verringerung') van de wapens. Het verklaart de bereidheid, in het uiterste geval door bewapening een benaderend evenwicht te herstellen en daarmee de dreiging af te wenden. Het voorziet echter ook voor elke daadwerkelijke bewapening een aanbod tot onderhandelen dat beperkt is in tijd."

Vrijheden verdedigen

De paus wijst er terecht op, zo meent Schmidt, dat de innerlijke vrede in Europa door West-Oost tegenstellingen bedreigd is. In Europa staan bovendien twee concepten van staat en samenleving tegenover elkaar die niet te verenigen zijn. Aan de kant waar "wij" leven, horen waarden als vrijheid van meningsuiting, vrijheid van economische handel, en vrijheid om zich in vakbonden te organiseren. De

verdediging van deze vrijheden kan en wil Schmidt niet naast zich neerleggen. Uiteindelijk formuleert hij dan verantwoordelijkheid als politiek beleidsman, waarover hij het eerder al had, als volgt: "eendrachtige afstand van eigen geweld betekent niet de afstand van de weerstand tegen vreemd geweld, wanneer deze onze eigen mensenwaarden en mensenrechten kwetst."

Geen nieuwe kruistocht!

"Wij, Europeanen, moeten zeker beseffen dat kruistochten tot niets dan bloedvergieten leiden," zo gaat Schmidt weer terug naar zijn vertrekpunt. Wij mogen zeker onze mening verkondigen, maar niet met vuur en zwaard. Is dit een impliciete boodschap voor onze generatie, zij die de Europese oorlogen niet heeft meegeemaakt? Schmidt vindt het jammer dat jonge mensen vandaag niet ten volle beseffen hoe waardevol de vrede in Europa, de vriendschapsbanden over de grenzen heen, zijn.

Het standpunt van de ex-bondskanselier inzake kernbewapening laat zich hierin samenvatten dat het een standpunt is van iemand die de Europese en Atlantische samenwerking mee-gemaakt heeft: behoud van deze vrede levert als politieke consequentie op: mee-bewapenen tot een beperkte, evenwichtige vorm van afschrikking. (Zo blijven we allemaal in de NAVO-boot).

Moeder, mogen wij nog leven?

Schmidt heeft deze waarheid ook in de mond genomen: Europa is het meest

Schmidt's bewapeningspolitiek wordt niet door iedereen in dank afgenomen. Zal het VAKA nu, na de verklaringen van De Somer & Schmidt, naar onze universiteit toe akte voeren?

bedreigd door atoombepapen. Hij heeft het over de waarde van vrede en van vrijheden. Over de plicht om deze waarden als christen en als beleidsman te verdedigen. Maar men kan zich wel afvragen waar hierbij de waarde van het (over)leven blijft.

Als Schmidt en andere grote politici de "wederzijdse afschrikking" — niet enkel als vredes-strategie maar (bijgevoel) ook als overlevings-strategie — poneren, waar blijft dan onze vrijheid om een eigen keuze te maken? Schmidt kijkt weemoedig terug op het realiseren van de enkaming van Europa; mogen wij, jonge mensen van de huidige generatie, nog dromen van een veilige toekomst voor onze kinderen...?

M.C.

kreten & gefluister...

The tender world of P.F. • Binnen de Veto bestaat zoiets als een briefling. • Een korte vergadering van de kernredactie, zeg maar. • Die gaat door op maandagnamiddag. • De laatste maandag was de briefling voorbij en Polleke Fotozet, ons aller fotozetfreak, ging effe gedag zeggen aan Reinde Baeten, vrijgestelde van Kringraad. • Die vroeg. • En, Polleke, is het een vruchtbare vergadering geweest? • Waarop Pol. • Bwoh, vruchtbaar, er was maar één meisje, hé. •

Een krant op uw niveau. • Gelezen in De Standaard van 4 februari 1983. • Op de voorpagina nog wel... • I.v.m. de Voer wordt daar gesteld. • Het CVP-bestuur van de provincie Limburg verklaart dat zij willen dat Limburg bij Voeren blijft. • De Standaard. een krant op uw niveau. • Hangt ervan af wie de krant leest, natuurlijk. •

Veto's Veteraan. • In afwachting van een lezersbrief terzake? • De Veteraan deze week is bij de gemeenteraadsverkiezingen opgekomen als onafhankelijke op de lijst van Agalev. • Was (is?) actief in het buurtwerk bij 't Lampeke. • Voerde dan ook zijn verkiezings-propaganda deur aan deur in de Ridderstraat. • Aha, aha, de Veteraan heeft lef! • En haalde dan ook een zetel in de gemeenteraad. •

De naam van de Veteraan. • Is Pol Rodts. • En die man kronkelt raar met zijn hersens. • Zo ook op één der laatste gemeenteraden. • Daar werd burgemeester Vansina gevraagd of het mogelijk was een fietspad aan te leggen aan de Diestsesteenweg. • Aan het station. • Dat gaat niet, aldus Vansina. • Want op staatsbanen hebben wij geen bevoegdheid. • Waarop werd gevraagd of de bevolking inspraak had gekregen i.v.m. een renovatieplan voor het Vredesplein te Kessel-Lo. • Nee, er was geen inspraak geweest van de bevolking. • Pol was waarschijnlijk kwaad. • Want hoe kan het anders... • Dat hij tegen stemde voor de aanleg van een (ander) fietspad? •

Kontradiktie? • Onze Veteraan heeft nochtans zelf niet veel kaas gegeten van inspraak. • Ter illustratie. • Pol is ook een Rodts in de branding van Scorpio-koffie De Kaffaer. • Hij zetelt er namelijk in de Raad van Beheer. • Nu was er in De Kaffaer op een bepaald ogen-

blik vreselijke boel tussen het beheer en de tappers. • Werd ons althans ingefluisterd. • De Raad van Beheer nam er beslissingen over de hoofden van de tappers heen. • Insprak? •

Verzonden! • Elke week op donderdag is er Veto-verzending. • Dan wordt dit blad geplooid, adresbandjes worden bevestigd en het geheel gaat naar de post. • De verzending begint om 13 uur. • Bij de verzending van Veto 17 komt een verzenderster het redaktiesekretariaat binnen om 11.15 u. • «Sorry is er geen Vetokes-plooiën vandaag?» • Waarop de onthutste redaktiesekretaris Jan H. een blik op de klok werpt. • «Ja, er is verzending, om 13 u., heel!» • Waarop de vroegkomeer. • Ah, dan ben ik zeker wat te vroeg. Ja, ik ben reeds uit mijn bed gekomen en weet eigenlijk niet hoe laat het is. • Jan weer het is nu 11.15 u. • Oh, sorry, (sprak ze slaperig), totstraks dan. • Volgens onze redaktiesekretaris is de vrouw niet meer komen opdagen. • De verzending, achter de schermen of onder de lakens? •

Anarcho-peda. • Aan de pedagogische kring werd gevraagd waar hun prioriteiten liggen w.b. de Algemene Studentenraad. • Het antwoord? • Tja, pedagogie is nogal anarchistisch gestructureerd. • De prioriteiten liggen dus eerst op sociale raad, dan op sportraad, dan bij kultuurraad, en het laatst bij kringraad. • Wat de pedagogogen niet zegden. • Reeds in september gingen ze met 30000 (dertigduizend) ballen lopen van Kringraad... •

Meneerke Peeters. • Karel Peeters meer bepaald. • Praeses van Canonica. • De kring van kerkelijk recht. • (Eén van de enige kringen in Leuven die niet moet besparen, maar dat als sideline). • Karel, de dappere, is vertegenwoordiger in zowat alle raden van de ASR. • Een stukje licht in Leuven, als het ware. • Maar Karel was bang. • Hij had namelijk ergens gelezen dat de NSV-brochure gedeeltelijk geschreven was door ene Karel, die van MLB (het gaat om Meganck). • En meneerke Peeters was bang: men had hem reeds gevraagd waarom hij lid was van MLB. • Toegegeven, Karel, in verslagen van de raden moet men meer pogen om de kerk in het midden te houden. •

WIV

Studentenbeweging in Turkije

vervolg van p. 7

grond' van het probleem. De noodtoestand betekende het einde van alle legale activiteiten en alle studentenorganisaties werden opgeheven. Vanaf dan waren er zelf militairen in de universiteiten en zelfs in de leslokalen zaten ze met geladen machinegeweren. De gewapende strijd was een heilij tijd het enige expressiemiddel geworden voor de revolutionairen waarnaar nog geluisterd werd. Op 1 mei 1979 bedroegen 250.000 arbeiders in Istanbul. De inflatie bereikte in 1979 een percentage van meer dan 100%, wat een continue vermindering van de werkelijke lonen betekende.

Massabeweging

Grote stakingen begonnen, terwijl de strijd voor de 'dominance of the streets, regions, towns and cities' steeds gewelddadiger vormen aannam. Revolutionary Way, beheerste op een bepaald ogenblik bv. een stad in het Noord-Oosten van Turkije, en zetten een socialistische wetgeving in wer-

king, gekombineerd met een reorganisatie van de productie, met inbegrip van eigen kulturele, administratieve en juridische activiteiten. De 1e mei 1979 bracht grote spanningen teweeg tussen de vakbond DISK en de RPP-regering. Deze laatste verbood door het uitroepen van de noodtoestand DISK te betogen. Op die dag moesten circa 6 miljoen mensen verplicht in hun huis blijven van 5.00 u 's morgens tot 20 u. 's avonds.

In datzelfde jaar begon de Koerdische nationale beweging te heersen in Oost en Zuid-West Turkije en zij scheidde zich af van de revolutionaire beweging in het algemeen. In oktober 1979 werden de verkiezingen gewonnen door Demirel's JJP. Van dan af kost de oorlog om de straat en streken te domineren dagelijks het leven aan gemiddeld 20 personen, onder wie professoren, journalisten, politici e.d. Kontinu zijn er veel arbeiders in staking. In 1980 vermoordde revolutionair links een ex-parlementariër van de NMP en dit lag aan de basis van een hele serie van massamoorden over heel Turkije. Na de oogst van de zomer van dat jaar werden vele skeletten gevonden in de velden. In maart onder-

namen fascistische milities een nieuwe aanval op de universiteiten, dewelke niet lukte omdat de revolutionaire studenten weerstonden. Deze laatste waren echter nu onervaren en zonder leiderschap omdat de kaders in de studentenbeweging van de universiteit verwijderd waren. De gewapende strijd was op dat ogenblik nog de enige taal die iedereen verstond. Elke manifestatie werd onder vuur genomen door het leger, en velen werden gedood. Grote deels door de aanslag op RPP-leden schaarde meer en meer mensen zich achter de revolutionairen ten einde een brede massabeweging op gang te brengen tegen de fascistien. Zowel politie als leger waren intern verdeeld over de strijd tussen rechts en links. Dit gaf velen te denken dat geen fascistische staatsgreep zou plaatsgrijpen. Maar op 12 september 1982 is het zover, en alhoewel het 'Bonapartistisch' leek in het begin, en zo wat sympathie veroverde bij de bevolking, draaide het fascistisch uit.

Van september '80 tot vandaag vinden martelingen, moorden en arrestaties plaats van revolutionairen in het algemeen en Koerden in het bijzonder. □

DE WERK GROEP VOEDING

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
ma 14/2	Franchette soep Gepaneerde Varkenssteak Jardinière aardappelen Yoghurt en fruit	Franchette soep Varkensgebraad spruiten gek. aardappelen Yoghourt en fruit	Rijst met wakame en paddestoelen Yoghourt en fruit	Soep van de dag Gehakte steak Princessebonen uit Prov. aardappelen Yoghourt en fruit
di 15/2	Wortelsoep Pladijs zilvervliesrijst fruit	Wortelsoep Hamburger rauwkost kroketten Yoghourt en fruit	Granenschotel met ei en rauwkost Yoghourt	Soep van de dag Pizza Fruit
wo 16/2	Portugese soep Varkensspiering met been witte kool in room aardappelen fruit	Portugese soep Kippenburger krieken in brandewijn aardappelen yoghourt en fruit	Porridge met rauwkost en linzen fruit	Soep van de dag Oostends koninginnehapje aardappelen yoghourt en fruit
do 17/2	Ambassadeursoep (avond) Paardenbiefstuk spinazie in room zilvervliesrijst fruit	Ambassadeursoep Gepaneerde kabeljauwrolletjes met saus en puree yoghourt en fruit	Spaghetti taart fruit	Soep van de dag Varkensoeester à l'orloff aardappelen fruit
vr. 18/2	Tyroolse soep Gourmetsteak, gebakken boontjes met knoiselder aardappelen yoghourt en fruit	Tyroolse soep Stoofvlees met groenten kroketten yoghourt en fruit	Bonen goulash met zilvervliesrijst fruit	Soep van de dag Varkensgebraad romige bloemkolen aardappelen fruit

WERK GROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AAE. Tel. ALMA 229911

AGENDA

Vrijdag 11 februari

TONEEL 20.30 u. *benefiet-voelavond met Fausta's nacht* (van Goethe) en *Droom van een belachelijk mens* (Dostojewski). In Stuc. Toegang 150 (kaarten in Zw. Zusterstraat 8). Org. De Zonnwijzer, Leuvense R. Steinerschool.

FUIF 21.00 *Karnaval*. Org. Club Cabo Verde, karnavalsfuit. De Kaapverdische studenten zinnen u van harte verwelkomen. In SOL.

Zaterdag 12 februari

FILM 14.00 u. *De opmars der stillen* (S. Lejeune, België 1982). In Oude Stadsfeestzaal, De Merodestraat, Mechelen. (Distr. Bevrijdingsfilms, Leuven).

FILM 10.00 *Ik ben geen kind meer* (Nederland, 1980). In lokaal liberale Mutualiteiten, Livornostraat 25, 1050 Brussel (Distr. Bevrijdingsfilms, Leuven).

FILM 20.30 u. *A dream of passion* van Jules Dassin (Griekenland, 1977). In Stuc. Toegang 60/40.

Zondag 13 februari

CONCERT 11.00 u. *Sedkowsky op plano*. In Aud. Cultureel Centrum, Kon. Albertlaan 52. Toegang 100/50 (stud.).

Maandag 14 februari

VOORDRACHT 20.15 u. *L. Van Geyt* (KPB) zet partijstandpunt inzake de Belgische buitenlandse politiek uiteen. In Kleine Aula. Toegang 40 (leden KPB gratis). Org. Kring voor Intern. Betrekkingen.

LEZING 20.00 u. *Over de dwaasheid der mensen en wat ware wetenschap zou kunnen zijn* door de heer Schoup (school voor filosofie — Brussel). In AG 2, Minderbroedersstraat 17, Leuven.

TONEEL 20.00 *Dokters* van Rolf Hochhuth, door Mechels Miniaturtheater in Stadsschouwburg. Ingang 300/200/120/80 Reservatie ma.-vrij.: 11.00-12.20 en 13.00-16.00 u. Org. Dikonde.

Dinsdag 15 februari

FILM 19.00 u. *Kuhle Wampe* (Dudow)

21.00 u. *Das Cabinet des Dr. Calligari* (Wiene)

23.00 u. *Der Mude Tod* (F. Lang)
Allemaal in het STUC. In kader van een filmvierdaagse. Org. Filmm.

Woensdag 16 februari

FILM 18.30 u. *Metropolis* (F. Lang)

21.00 u. *Driestulversopera* (Pabst)
23.00 u. *Das Cabinet des Dr. Calligari (Wiens)*
Allemaal in Aud. Vesalius. (n.a.v. de filmvierdaagse). Organisatie: Filmm.

PARTY 22.00 u. *Victims of the dance* in Atelier. (Org. Cassandra)

VOORDRACHT 20.30 u. *Propos optimistes sur l'avenir de l'Europe* door Jean Rey, minister van State. In MT 14 (Hogeschoolplein). Org. Europakring KUL.

DANS 20.30 u. *Sue McLennan* danst *Solo Dances* in Stuc. Toegang 150/100.

JAZZ 21.00 u. *Michel de Villers en Marc Fosset*. In Conservatorium, Kon. Albertlaan. Ingang 200/150 (VVK). Org. Jazz-café.

Donderdag 17 februari

FILM 18.30 u. *Berlin-Alexanderplatz* (P. Jutzli)

20.30 u. *Das Testament des Dr. Mabuse* (F. Lang)
23.00 u. *Metropolis* (F. Lang)
Allemaal in Auditorium Vesalius. N.a.v. de filmvierdaagse. Organisatie Filmm.

FILM 20.00 u. *El Salvador: el pueblo vencerá* (El Salvador, 1980). In Aud. Vesalius. (Distr. Bevrijdingsfilms, Leuven).

VOORDRACHT 20.15 u. *G. Verhulst* zal standpunt van de PVV uiteenzetten inzake Belgisch buitenlands beleid. In MT 14 (Maria Theresiakollege). Toegang 40 (leden K.I.B. gratis). Organisatie: Kring voor Intern. Betrekkingen

LEZING 20.00 u. *Steentijd, nee bedankt!* door Magda Aelvoel (Agalev-KUL) over basisbeginselen van de beweging: pacifisme, basisdemocratie en ecologie. In Auditorium Vesalius. Inkom gratis.

DISKUSSIE 20.00 u. *Het wetsvoorstel Gai op de jeugdbescherming* door Lode Walgrave, E. Verhellen, Pieter de Loof. In Auditorium Vesalius. (Org. Radikale Kriminologen)

DANS 20.30 *Solo Dances* door Sue McLennan. Zie woensdag 6 februari.

Vrijdag 18 februari

FILM 18.00 u. *Das Testament des Dr. Mabuse* (F. Lang)

21.00 u. *Nosferatu* (Nurman)
23.00 u. *Nosferatu* (Nurman)
Allemaal in het Stuc. N.a.v. de filmvierdaagse. Organisatie Filmm.

Zaterdag 19 februari

WEEKEND tot 20 februari: *Primitieve dans* (begeleiding door Rifi Kythouka, afrikaan die authentieke primitieve dans wil brengen). In Naamestraat 96. Prijs 1700 fr. (Org. De Kolk). Informatie: 016/23 32 52.

FILM 12.00 u. (tot 4 u.) *Filmparty two, a personal choice by Dirk Lauwaerts.* In Stuc. Toegang 250/180.

Maandag 21 februari

TEATER 20.30 u. *Baal* speelt *Kalldewey, Farle*. In Stuc. Toegang: 180/120.

FILM *Driedaagse van Johan van der Keuken*
12.00 u. *Even stille; Lucebert, dichter/schilder; Blind Kind; Vier muren; Herman Slobbe; Blind Kind 2* (kortfilms)
22.30 u. *Dagboek*
In Auditorium Vesalius. Toegang 60/40

Tentoonstellingen

tot 28 februari *Louedin*. Keramiek van Gerda Martens en Elië De Jaeger. In galerij Embryo, J. Lipsiusstraat 20.

Persmededeling

Katholiek Vlaams

hoogstudentenverbond Leuven
Het KVVH-bestuur, in spoedvergadering bijegekomen, heeft met afschuif kennisgenomen van de schokkende koers van de Vlaamse gemeente Voeren.

Wij kunnen niet dulden dat een Vlaamse (sic) meerderheid, voor de zoveelste keer is gekapiteuleerd voor een fransooid, imperialistische minderheid. De geweldadige terreur van bendeleider Happart wordt nu belood en geïnstitutionaliseerd.

Het KVVH eist dat Voeren deel blijft uitmaken van de provincie Limburg, waar het etnisch en taalkundig behoort. Het is ook onaantvaardbaar dat een nederlands-kundige terrorist die meermalen, zelfs in volle gemeenteraad, zijn misprijzen voor de wet bezwezen heeft, in feite burgemeester blijft van een Vlaamse gemeente.

Deze tragi-komedie toont nogmaals aan tot wat het verderfelijke faciliteitsstelsel kan leiden.

Voor het zoveelste verraad van CVP en PVV kennen wij maar één woord: wezinzwakkend.

Wij hopen dat na deze wansmakelijke vertoning het belgisch circus opt op de grond wordt afgebroken!

Vlaamse Voerenaars, wij laten u niet in de steek! Het KVVH

Esperanto

De Stad Leuven is zich ten zeerste bewust van de taalverschillen en het belang en de noodzaak van begrip over de landsgrenzen heen.

Uit noodzaak van een gemeenschappelijk communicatiemiddel tussen bezoekers uit de hele wereld, groeide een 'tweede taal' formeel gekend als Esperanto.

De stad Leuven legt graag de helft van de weg af om qua taal haar bezoekers uit andere landen te begroeten en te verwelkomen. Het weze een gewaardeerde bijdrage tot meer broederschap onder alle volkeren en tot de zo vurig gewenste wereldvrede.

Daarom, verklaart ik, A. Vansina, Burgemeester van de Stad Leuven, nu, hiermee de week van 20 tot 26 februari 1983 tot Week van de Internationale Vriendschap in de Stad Leuven, wat samenvalt met de wereldwijde campagne onder auspiciën van de Universele Esperanto Vereniging, wiens doel het is de kloof in de communicatie en het onderlinge begrip der volkeren te overbruggen.

A. Vansina, Burgemeester van Leuven

F.K.K. — A.S.R.

Subsidie-aanvragen voor activiteiten van januari '83, moeten uiterlijk op het A.S.R.-secretariaat ingeleverd worden op woensdag 16 februari e.k.

De behandeling van de aanvragen gebeurt op de vergadering van donderdag 24 februari e.k. om 10.00 u. in 't Stuc.

Column 7

Beste Jos,
't Is nu schoon genoeg geweest. vind ik.

Ik wil het nog niet hebben over alle commerciële broel die je zo nodig in je Studio-zalen wil (of moet) draaien. Volgens mij is het publiek, meer dan jij, ervoor verantwoordelijk dat een kwijldrol als E.T. nu al tien weken loopt als een trein in Leuven. Ook kan ik je niet verwijten steeds weer de recentste Vlaamse Filmkens in onze strot te willen rammen; het is immers je beroep om die rommel te proberen aan te smeren, hoe slecht of oninteressant jij zelf misschien **De Vlasschaard of Na de Liefde**, Raymond van der Groenewouds imagomasturbatie, ook moge vinden.

Neen, dat hoort nu eenmaal bij jouw taak in de maatschappij als zaaluitbater — zeg maar filmkomersant —, ook al run je dan in zowat alle provinciestadjes van arm Vlaanderen de prestigieuze Studio-filmtheaters, die cultuurpretenders te brengen. Wat evenwel een Rastelli onwaardig is, een Rastelli die toch van huis uit filmzaaluitbater is (cfr. mama in Herentals), is *de manier waarop* je mij, Jan Publiek, behandelt wanneer ik noodgedwongen naar een van jouw cultuurtempels kom afzakken.

Wie als filmfreak immers het prentjes-kijken niet kan laten, heeft geen keuze. Een filmliefhebber moge dan sowieso een voyeur zijn — dat is inherent aan het medium zelf —, maar daarom is hij nog geen sexmaniak: de Rex is dus zeker geen oplossing. Aan de politiek-maatschappelijke vorming van DAF op de schoolbanken van

A.V., ingelepeld via van die moeilijke en vooral geëngedeerde prenten, beleeft je meestal ook niet veel plezier. En dan blijf jij over, Jos, met je Studio 1, 2 en hunne kleine-van-moetsen.

En jij, Jos, jij weet dat je 't voor het zeggen hebt, dat je de enige konstante filmprogramma's brengt waar af en toe nog wel eens een film te zien is die het bekijken waard is. Dus hoef jij je van je verantwoordelijkheid jegens het publiek geen reet aan te trekken; waarom zou je in Godsnaam werk maken van je infrastructuur of van de opvang van je publiek aan de inkom? Komen doen ze toch, die studenten, in groten getale. Ze moeten wel. En dat is grof, Jos.

Het is grof dat je ons laat krepelen van de kou of ons minstens een verkoudheid bezorgt in die miezig neerzeikende regen, omdat je geen plaats voorzien hebt om ons op te vangen aan de kassa. Het is grof dat je van ons eist dat we twintig minuten of meer vóór de aanvang van de film al present zijn om nog een redelijke plaats te kunnen bemachtigen. En ook al wachten we dan al geduldig 'boven' opeengepakt in de — soms ijdele — hoop om nog op een zetel te mogen zitten, dan nog versjacher je ons als vee op en af de trappen. Zo verloopt alleszins de 'organisatie' in Studio 1; in Studio 2 echter is het helemaal een wild gevecht van een kudde beesten om nog maar in de buurt van het loket of van de deuren te geraken. Dat allemaal is grof, zoals het ook grof is dat je toelaat dat tickets van 100,- en soms van 125,- verkocht worden om op de trappen te zitten, vaak twee uur lang. En tenslotte is het

ook grof dat — als we dan al als Engelse gentlemen en -women zouden willen aanschuiven in de rij, elk op zijn beurt — jij geen plaats hebt voorzien voor beleefdheid en galant gedrag; jij vindt dat onbelangrijk en lukt bij ons dus dat dierlijke gedrag uit, waarvoor we ons (zouden moeten) schamen.

Mag ik je één raad geven, Jos: ga eens kijken bij het beetje concurrentie dat er in Leuven nog rest, om te zien wat *echte* filmzaal-service is! Een bréed trottoir in de Bondgenotenlaan om aan te schuiven, een ruime hall om een ticket aan te schaffen, vier tot vijf personeelsleden springklaar om je te helpen — 1 om je een ticket te verkopen, 1 om het dadelijk weer af te nemen en te verscheuren, 1 om je een programmaboekje te verkopen waar je niets mee kan aanvragen, 1 om je naar je wankelende stoel te brengen en 1 om je Artic-ijs te verlaten... Eigenaardig genoeg zijn ze vaak met meer personeelsleden dan er toeschouwers komen opdagen, maar dat is een ander probleem.

Ge es naar de Rex, Jos. Wees echter gewaarschuwd dat je daar wel meestal sex, boertige komedies stijl-Van Duin of -de Funès en brutale, geweldadige avonturenfilms-met-weinig-om-het-lijf-zien krijgt. Enfin, denk er eens rustig over na, Jos, zeker vóór je dat *nieuwe zalenkomples* in de Burgemeesterstraat gaat optrekken; houd rekening met onze wensen, Jos, voor je nog eens een reeks van dergelijke slecht uitgepaste theaters-voor-film opent. Het zou zich anders wel eens langzaam légen jou kunnen gaan keren...

Jan H. Publiek

Derde Internationaal Studentensporttornooi

Tilburg 29 maart — 1 april '83

Het Tilburgs sporttornooi is een begrip. Om mee te dingen, hoef je echter niet uit te blinken in één of andere sporttak, zoals universitaire ploegen.

Konkreet komt het hier op neer: van dinsdag 29 maart tot en met vrijdag 1 april komen in Tilburg zo'n slordige 500 studenten samen om het op sportief vlak tegen mekaar op te nemen in volgende sporttakken: basketbal (m/v), volleybal (m/v), rugby (m), tafeltennis, zaalvoetbal en teamzeilen.

Traditiegetrouw nemen vanuit Leuven aan al deze sporten deel en vorig jaar behaalden we zelfs, hoewel dit bijkomstig is, erg goede resultaten.

Inschrijven: je kan nog op het Sportsekretariaat, Tervuursevest 101 te Heverlee door vóór 15 februari ja naam op te geven en duizend (1000) frank te betalen voor de onkosten (eten, slapen, busreis, ... alles inbegrepen). Dus nu nog snel enkele vrienden en/of vriendinnen opzoeken en doen! Tot dan.

Handtekeningenactie

Vierde Wereld en Mensenrechten

De Vierde Wereld-beweging groepeerd sinds 25 jaar de armste, meest uitgesloten mensen uit de samenleving ('het subproletariaat') om hen de middelen te geven zich te organiseren en op te komen voor hun rechten, de mensenrechten! Ter gelegenheid van de 35ste verjaardag van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens eist de Vierde Wereldbeweging dat armoede en sociale uitsluiting in de internationale konventies en handvesten worden opgenomen als schendingen van de mensenrechten, zoals dit nu het geval is, voor racisme, foltering...

Een eerste stap in deze richting is het bekomen van 20000 handtekeningen van sympathisanten, die door hun handtekening deze eis onderschrijven. Daartoe wordt een handtekeningen actie gevoerd in de loop van de maanden januari, februari en maart 1983. De ondertekenaars klagen de armoede en de sociale uitsluiting aan als zijnde zware schendingen van de mensenrechten.

Te Leuven wordt deze actie gekoncentreerd op de periode van 21 februari tot 6 maart. Wie meer informatie wil of wie wil meewerken aan deze actie kan terecht bij Marcel Casier, VIBEG, M. Theresiastraat 36, 3000 Leuven (016/23 51 21, tijdens de kantoorturen) of bij Mimi Lemaitre, Schrijnmakersstraat 24, 3000 Leuven (016/22 41 36), 's avonds na 17.00 u. of bij Luc Valgaeren, Sint-Janshuis, Celestijnenlaan 101, 3030 Heverlee (016/22 62 66).

Werkgroep Vierde Wereld Leuven

ZOEKERTJE: 20 fr.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan Van Evenstr. 2d

ZOEKERTJES

Zoek iemand die vrijdag naar Herenthout — naar concert John Cale — rijdt met de auto en 2 mensen (tegen vergoeding) wil meemenen. Tel. 016/22 44 38 of op 't Stuc (Veto-redactie). Vragen naar Pieter T'Jonck.

Gezocht: popgroep Multiple choice zoekt dringend bestelwagen (met of zonder chauffeur) voor optredens. Onkosten worden vergoed. Omgeving Leuven. Tel: 016/23 20 33 (Luc van Waes).

3 maanden geleden bracht ik een afgaveert-bandje naar Radio Scorpio. Dit bandje is aldaar verdwenen en het

bevat het poeziegebeuren van de groep 'Menigte'. Graag had ik het toch terug gekregen. P.a. Koen Brams, Brabacoonstraat 97. Erg belangrijk. (De gapper krijgt een beloning)

Gezocht: gemeubelde studio, keuken, douche, wc., CV. in centraal Leuven voor 1 maart. Z.w. Basisier Leen, Vesaliusstraat 63.